15

EUGE

DONAVIT MN. MANUEL VALLS i SERRA

SEMINARIO CONCILIAR DE BARCELONA

Fascículo, 15º

Noviembre 1959

I N D I C E

Colaboran: José O. Albó, Miguel Alayrach, Rosendo Ametller, Pedro Cornelles, Francisco Gironella, Juan Gras, José Hortet, Gaspar Mora, Federico Prieto, Antonio Totosaus.

ELOGI DE LA PROFUNDITAT

EUGE al servei d'una vida, de la nostra vida actual de seminaristes, torna per setena vegada a oferir en l'inici d'un curs les seves planes als que volen llegir i als que volen escriure...

El tema de la primera editorial d'aquest curs pot ser quelcom que ajudi a reflexionar en un dels punts de la serietat de la nostra vida, amb l'intent únic de col.laboració germanívola.

Avui convé, i potser cal, fer "l'elogi de la profunditat". L'any passat en el periòdic mural de la secció de Teologia, VINCULUM, es va escriure sobre "el nostre pecat col.lectiu". Quins eren, si n'hi havia, els nostres pecats col.lectius? Causes, etc... Es van apuntar algunes coses, és difícil esbrinar qüestions tan delicades. Pensant-hi, se'ns ha acudit que una paraula bastant lluminosa en aquesta qüestió, perquè expressa el matís precís pel qual "pequem" en moltes coses, és "superficialitat". Entre nosaltres falta sovint profunditat i senzillesa, la companya inseparable de l'autèntica profunditat.

Què cal fer per viure en profunditat?

Per obtenir-ho és ben clar que no hi ha receptes. Però algunes paraules poden aclarir el sentit del camí, d'aquest camí estret i dur, àdhuc amagat i obscur, de la profunditat.

Viure en profunditat de primer antuvi diríem que és que tot el que fem, i tot el que cal fer, ens surti de dintre. Que el nostre fer sigui profund en tots els seus aspectes: pietat profunda, inquietuds profundes, estudi profund, amistat i companyonia profunda,... o d'altra manera que les nostres facultats s'encaminin a les coses profundament: mentalitat que llegeix les coses per dintre, les entén, i les entén amb un cristianisme conscient, madur, i així actua, viu en l'harmonia, cada vegada més ben aconseguida, d'un home que va ordenant en el seu interior - per obra de la gràcia - el sobrenatural i el natural.

Com a contraris a aquesta profunditat tant en la vertent natural com en la sobrenatural s'acuden una sèrie de defectes i vicis que contribueixen a afaiçonar el taran

nà superficial. Per exemple les típiques deformacions que pot provocar l'estudi i els seus mètodes: complexe d'inferioritat intel.lectual o complexe d'home llest que tot ja ho sap i tot ho llegeix, es clar per sobre... l'hàbit d'home-arxiu que reté moltes idees i que no té cap mentalitat.

La irreflexió, el sentimentalisme, les reaccions de massa o de servilisme, la vanitat. Es evident que la vanitat actua arreu; devegades com una mena de reflexe imitatiu d'actituds contemplades en els més grans.L'ascètica d'aquestes misèries que fan impossible o dèbil el propòsit de profundització, ha de ser tan clarivident com tenaç i constant.

Certament que la profunditat exigeix una tasca de formació de la pròpia personalitat. Adquirir experiència de la vida i de les coses, sobretot i en primer lloc, per la capacitat, que creix amb l'interès i l'exercici, d'entendre'ns a nosaltres mateixos - "coneix-te a tu mateix", després per l'esforç de comunió amb els altres que parteix de la nostra mateixa essència social, i també per la constant actuació sobre els fets i les coses que ens atenyen amb la dèria, mai no profanada, que no li falti cap requisit per ser autènticament humana, això és d'un agent que entén, pensa, sent, resol i que així realitza, executa les seves accions. Heus aquí com adquirir experiència i arribar a la profunditat.

Sobretot fa falta treballar per la profunditat sobrenatural enfront d'un naturalisme que costa tant d'evitar sempre.

En aquest aspecte es pot caure en una sèrie de desorientacions, perquè una rutina de mètodes i d'actituds respecte a la nostra vida espiritual un excés d'intel.lectualisme, el perill fàcil de la desencarnació de la nostra pietat i del nostre ideal de perfecció i de vegades un culte en la nostra conducta a l'obra perfecta, però d'una perfecció freda i formalista, és a dir més mundana i burgesa que no pas evangèlica, pot portar a creure que hom és més cristià del que en realitat ho és i també menys pecador del que és, quan no fa el que cal.

Profunditat cristiana vol dir oració profunda, hà

bit d'oració, diàleg normal amb el Crist, pensar en Ell, sentir-lo, veure'l, no cansar-se de parlar-hi.

Profunditat cristiana vol dir tenir orientat cristianament el nostre veure - jutjar - actuar que cada esdeveniment, cada problema, cada deure ens imposa. Fins on de la nostra ànima travessa l'Evangeli? Una impressió esborronadora, confessada per sacerdots, és trobar-se per exemple en una reunió de Militants, on el consiliari té l'única missió d'animador espiritual, incapaç d'"animar" cristianament. Sabem judicar prou cristianament, orientar cristianament toda la nostra acció? I no és sols per falta de tècnica o de mètodes aquesta incapacitat. Es degut potser al cristianisme un xic desencarnat que hom viu. Per això s'explica també la feblesa per superar les situacions més o menys dramàtiques o desoladores que podem trobar davant nostre.

El sistema de fer de molts s'avé fàcilment a filosofar, a criticar naturalment, però a jutjar des del punt de vista cristià tant la part positiva com la negativa de les coses, ja és més difícil. Llavors fins a quin grau hom és cristià, deixeble del Crist? Fins on es cerca la veritable categoria de valors per a conformar-s'hi?

Precisament s'ha d'establir la vida cristiana en aquesta profunditat senzilla que la fa dinàmica i fervorosa, concreta i pràctica, apostòlica.

L'estada al Seminari es pot considerar com una vida d'Advent i de Quaresma.Exigència, austeritat, recolliment, aridesa, clima adequat de profundització, per els que la volen així i així la saben estimar. Segurament que aquesta visió és més encertada, real i baronívola que no pas d'altres.

Sobretot per els que es troben en ambient d'ordenacions sagrades, la vida del Seminari s'assembla als dies de desert de Jesús (o als anys d'Exode del poble d'Israel), solitud, intensa preparació, mortificació, temptacions i lluita, àngels que consolen i per damunt de tot l'Esperit que ens ha portat, que governa l'Església amb el seu alè d'amor i ens va omplint... fins a Pentecostès.

MISTICA I ASCETICA DE L'APROPAMENT

La paraula APROPAMENT és una mica abstracta. Però resultava massa llarg posar cada vegada el seu veritable contingut:

millor coneixement
comprensió (en la Veritat)
col.laboració (quan sigui necessària)

Així explicada, la paraula apropament se'ns presenta més concreta, més real. I com tot el real embolcallada de Misteri. O per ser més exactes Misteri i Problema al hora.

MISTERI. - Perquè l'apropament no és sinò una de les con - creacions de la Caritat (de la Caritat... So - cial), l'única perspectiva realista serà mirar-nos-el submergits en el Misteri de la Vida Cristiana.
El Misteri que ha fet tan natural el sobrenatural incorporant-nos a l'Inefable APROPAMENT del Pare i el Fill i l'Esperit Sant.

PROBLEMA.- En una frase de cada dia, el nostre apropament és el problema de les relacions entre els 831 sacerdots diocesans, més els 147 sacerdots extradiocesans, més 131 cases religioses de 43 fami - lies diferents.
No que hi hagi tots -i només- aquests consagrats al servei de l'Església de Barcelona.
El problema és que, sovint, estem dividits.
Dividits quan ens llencem fang.
Dividits quan ens llencem "invitacions"
Dividits quan NO ens llencem res, prescindint - els uns dels altres.

EL PROBLEMA és que fem triomfar el misteri del pecat per sobre del misteri de la Redempció. I això, els homes sagrats.

MISTICA I ASCETICA DE L'APROPAMENT.

Mística perquè el coneixement, comprensió i col.laboració resplendiran entre nosaltres quan la nostra vida relluexi

la Vida del Déu que és Caritat, i que ens ha fet Caritatius.

Ascètica perquè el coneixement, la comprensió i col.laboració són realitats aconseguibles. Perquè Crist és més fort que el pecat.

i perquè el misteri de Crist no mereix alsar-se d'espatlles davant la Creu,
sinó alçar els braços agafant, amb Crist, la Creu,
que venç el pecat
i unifica el món.

MISTICA I ASCETICA de l'apropament.
Totes dues coses. Unica manera de posseir l'autèntica perspectiva "cristiana" del Misteri i del Problema de les relacions entre els seminaristes i religiosos de la nostra diòcesi.
La nostra reflexió ha de respondre a un fet de vida.
En el cas d'ara, l'actual inici de relacions entre els seminaristes i els estudiants de les disset cases religioses que, d'una manera més o menys organitzada, existeixen a Barcelona.

PER COMENÇAR, UNA MICA D'HISTORIA.

.... Molt senzilla.

1955 Externament, fins a l'any 1955, trobar-nos a processó de Corpus. De manera escadussera, alguna conferència i visita. Més sovint, partits de futbol.

En l'ordre de les idees, un progressiu prendre consciència de la necessitat d'un major apropament
-La causa principal, ser cristians del segle XX. Anarats de sentit d'Església. Vivint cada dia més la Unitat Católica de la Santa Mare Església, Cos Místic, Crist Total, Israel de l'Esperit.

El Moviment Missional
El Moviment Ecumènic
L'Acció Catòlica Internacional

I els catòlics en Acció, reunits -tot so - vint- en Congressos Mundials.

També el Món Millor (que, per alguns, és - el pitjor) Segur, Pius XII, herald del Món Millor. I de l'Església Supra- Nacional.

-La segona causa, ser homes del segle XX

Els homes que esmorzaven a París i sopaven a Barcelona.
Els homes que esmorzen a París i dinen a - Barcelona.
Els homes que esmorzaran a París i entra - ran a l'oficina de Barcelona!

Sí. A més del Cine, la Ràdio i la TV, els seminaristes del segle XX, quan estudiem St. Tomàs, tancats a la cel.la, veiem en l'es - cletxa de cel de la nostra finestra, les es teles blanques dels avions a reacció.

Llavors ens costa poc entendre que tots els homes som germans... encara que ens odiem - pitjor que llops.

-Perquè la tercera causa és la primera guerra - mundial.
I la segona guerra mundial

La primera conferència de Ginebra, i la "no va" conferència de Ginebra, que ens fa des- cobrir que aquest món tan petit, gairebé - tot no és cristià.

I que aquest món, dividit per l'odi, només el pot unir l'Amor fet Vida proclamat per tots els cristians.

1955 Durant el curs 1955-1956 van començar alguns - contactes aïllats, en pla d'amic.
1956 Es parlava molt de la necessitat d'anar més - units. I s'assegurava molt que estavem molt - més units del que semblava. El més interessant

va ser el Dia Social de St. Cugat, on es van trobar estudiants de vàries comunitats disposats a aprofundir en el sentit cristià de la festa de St. Josep Obrer (L Maig 1956 - Col. Màxim de St.Cugat)

1956 No obstant l'apropament no va començar seriosament fins les vacances de Nadal del curs 1956-1957.

1957 A Martí Codolar, a una sala de visites que hi ha entrant a mà dreta un grupet de representants de mitja dotzena de cases d'estudi, es van passar tot un vespre repetint que ens havíem de conèixer (tot i que ja estavem més units del que semblava) i planejant quina seria la manera més pràctica per a activar els contactes durant

L'ANY 1957
Perqué llavors definitivament va començar la intercomunicació entre els diferents centres formatius de la nostra Diòcesi.

El mecanisme dels contactes és bastant fàcil.

Buscar cada mes-dos mesos, una casa de formació que volgués acollir als grups (social, missions, universitaris, academia del Sagrat Cor...)que feien reunió, per separat, de tots els representants de les cases on aquell grup funcionava.

Perquè Nostre Senyor els beneïs, tots plegats un acte comunitari a la capella. A poder ser, amb paraules del Superior de la Casa.

Dels grups que es reunien alguns ja funcionaven independentment (els dos cassos típics; missions i social)

Altres s'havien format ex-professo: Universitaris, esports, ...

A més de les reunions conjuntes, algun grup aprofitava el dia lliure que podia, per a fer una reunió particular.

En pla més massiu, de tant en tant, acabar alguna excursió visitant una casa religiosa. O bé assistir a alguna vetllada, o anar a conèixer, en grupets, organitzacions apostòliques fermes.

Intentant coordinar-ho tot una mica, el grup d'enlla ços.
Un representant de cada casa, d'acord amb el seu Surior i buscant, junts, les ocasions més favorables - per a tenir un contacte que apropés positivament als estudiants de les diferents cases de formació.

Finalment, el dia 1 d'Abril, dalt del Tibidabo, una Jornada de Convivència, presidida pel Sr. - Arquebisbe.
La Jornada en sí no tenia gran importància. Perquè la unió no es logra a base d'una reunió "mamut" on es troben, pràcticament, tots els estudiants de la Diòcesi.
La importància de la Diada del Tibidabo era doble.
Donar una oficialitat, o, si preferiu, una benedicció episcopal als contactes i establir, gràcies a una Jornada-clau, una atmòsfera de cordialitat que trenqués definitivament el glaç entre les nostres cases de formació.

Un mes just després del Tibidabo, hi va haver - novament el dia Social de St. Cugat. Molt ben - organitzat.

Després de seguida, la preparació d'exàmens.

....

Per les vacances, es van preparar dues coses.
Una tanda d'Exercitacions per a teòlegs, però va ser impossible tirar-ho endavant.

Un pla conjunt de propaganda missional, que, - molt modestament, va lograr una col.laboració - real de diferents comunitats amb el Seminari.

....

El dia primer d'Octubre de l'any 1957 va començar el nou curs.

1957 Pocs dies més tard es van reunir els enllaços i van planejar un principi d'esbós pel curs.

1958 Després es van tornar a reunir i van concretar aquest esbós. Però el Sr. Arquebisbe va creure més oportú que madurés en la calma la forma precisa dels contactes. I el mateix varen creure la majoria de superiors.

Per tant, aquell curs, només hi van haver contactes isolats, mantenint, grups molt reduïts, el caliu.
Mentre es reflexionava i es consultava a persones assenyades, quina podia ser la direcció més encertada.

No va ser fins al tercer trimestre, el dia 1 de Maig, quan va semblar que novament es podia reemprendre la marxa. (Es interessant fixar-nos en la importància del Dia Social en la Història dels contactes) Es va decidir preparar la Segona Jornada del Tibidabo. Però el curs estava ja tan endavant que va ser impossible trobar un dia adequat i es va haver de suprimir. En resum, un any de transició.

....

1958-1959 ha sigut un curs de relacions ocasionals

Un trobar-se de manera espontània alguns estudiants de diverses cases aprofitant les vetllades o festes que s'organitzaven ara aquí, ara allà, segons els calendaris de curs.

De tant en tant també els passeigs de dijous convergien cap a un centre d'interès comú. (Visita a les llars Mundet, a la Parròquia de St. Pere Claver...)

El dia 16 d'Abril, dijous, a la Jornada del Tibidabo. Aquest cop presidida pel Sr. Bisbe Auxiliar (el Sr. Arquebisbe acabava d'arribar de Roma la mateixa vigília)

I el dia 1 de Maig, en honor de St. Josep Obrer, com cada any, el dia social de St. Cugat.

Si volguessim donar un nom a aquest any, seria - l'any de la lenta sedimentació.

....

REFLEXIO A LA HISTORIA

Necessàriament reflexió subjectiva. Però mirarem que sigui al mínim subjectivista.

I fins creiem que no ens serà molt difícil lograr-ho, perquè tenim al davant l'opinió dels seminaristes. Es a dir, el resultat d'una "quasi-enquesta" (Vuit preguntes i un scholion no arriben pas a enquesta) que van fer el curs passat sobre l'apropament.

Si Déu vol, en un altre EUGE sortiran els resultats d'aquestes vuit preguntes, que poden reflexar força bé l'ambient del Seminari sobre els contactes amb els religiosos.

Fent balanç d'aquests anys de contactes veus - que el cavall de batalla està en la que St. Tomàs defineix com virtut equilibradora de totes les virtuts, és a dir la prudència.

La MISTICA de la Unitat, de l'Apropament ningú la nega. Es evident. Es el Cos Místic, és la Missió de - l'Esperit Sant en l'Església, i tot això són dogmes de - Fe.

Encara que valdria la pena que aprofondíssim cada dia més en la seva plenitud perquè molts de nosaltres sembla que sentim la necessitat de l'Apropament per motius una mica folklòrica. O, molt millor, per motius - pràctics i estratègics. Que són veritat, però que només troben el seu sentit en la UNITAT de la Sma. Trinitat, - que és el més profund dels motius... i el més pràctic.

Perquè és el Pare, Jesucrist (el nostre germà) i l'Esperit Sant (L'Amor Personificat) abraçant-se en l'única DIVINITAT, en la que estem incorporats.

Llavors, fent servir la paraula que està santament de moda ara, és quan podem parlar de l'apropament - com a Moviment i com a Missió.

El que passa és que són paraules dinàmiques. - Que vol dir que es tradueixen en la vida. I que exigeixen revisions de vida. I canvis d'estructura. I aquí sí que estem en els plens dominis de la Prudència.

....

HEM ACONSEGUIT fins ara
trencar el gel entre les comunitats (la majoria)
Trencar el gel no és escalfar l'aigua. Desgraciadament - entre alguns de nosaltres l'aigua encara està molt freda.

També hem lograt fer fàcils una sèrie de contactes aïllats. Que culminen en el gran contacte "aïllat" del Tibidabo.

Entre una minoria força minsa hi ha amistat. Amb disposicions per a lograr algun treball apostòlic en comú (que és quelcom més que la bona disposició interior de col.laborar si ens trobem en un mateix front apostòlic).

També hi ha l'equip d'enllaços. Aprovat pels Superiors. - Amb molta franquesa entre ells.

HAURIEM D'ACONSEGUIR
ben aviat, que es restablissin les reunions de grups estables.

Es clar. Actualment hi ha una sèrie de dificultats. Recordem que aquest anys només hi ha hagut cursets nacionals i regionals de Missions.

Crec i que quedi ben accentuat que és punt de vista personal, per més que tingui en compte l'enquesta i les converses amb enllaços religiosos que és necessari i urgent - i difícil - lograr que els equips tradicionals "s'apropin". I que s'apropin sota el guiatge (no la direcció) dels sacerdots especialitzats. Encara que hi hagi centres on sigui difícil el contacte entre sacerdots i estudiants. Encara que hi hagi temes on sigui difícil conservar la prudència d'opinió.

Sobre això hem de parlar amb els nostres Superiors. I amb ells buscar la manera més pràctica d'obtenir la seguretat i l'eficàcia. Es molt important.

Restablir grups estables. Molt bé sobre Missions, sobre Moviment Obrer, sobre Universitaris i sobre Catecisme. Molt bé, sobretot, quan els centres d'interès responen a problemes reals d'avui.

Però perquè som estudiants crec que hem de fer grups de treball teològic. Seria una llàstima que la ciència de Déu no pogués unir-nos. Quan Déu és Caritat.
Nosaltres, ara per ara, màxim hem lograt algun grup escadusser d'espiritualitat i alguna conversa sobre Ecumenisme.
Em sembla que no està bé.
Al mateix temps, dirigits pels professors, seria d'un interés més que normal que compensaria sobradament el desordre d'horari (si és que se'n pot dir desordre d'una major agilitat d'horari que faciliti a algun estudiant consultar la biblioteca d'altres cases de formació, i el contacte científic amb altres professors i estudiants.)
Al meu entendre, aquests grups sobre temes precisos són urgents i dels més adequats a la nostra condició actual d'estudiants.

També de realització immediata, més aviat dirigida als grups apostòlics, hi ha un pla de passeigs durant el curs.
Que habitualment - i buscant la freqüència de ritme més prudent - es trobin, no estudiants en general, sinó estudiants del grup de catecisme posem per cas, i junts vagin a passeig anant a parar a una barriada o a un grup escolar on facin catecisme, i en puguin veure- i criticar-ne el funcionament. I ja que surt l'exemple de Catecismes i sabent que molts de nosaltres fem catecisme, mirarem, aquest curs, de poder montar el primer catecisme inter-comunitari.

La feina més urgent:
Grups estables. Apostòlics i d'estudi.

Mentre van continuant els contactes esporàdics, es prepara, plena de contingut, la tercera Jornada de CONVIVENCIA.

Ha d'ésser un dia "caricatura" on sigui fàcil sintonitzar amb la mística i ascètica de la Unitat.

Per aquest any em sembla que s'ha de tendir a donar-li un sentit de ruta del tipus "Pax Christi".
Intentant pujar la muntanya (del Tibidabo o d'on sigui) equips intercomunitats que preguin i discuteixin sobre un tema de col.laboració.
A dalt, reunió general on cada grug llegeixi les seves conclusions. I on un sacerdot preparat resumeixi i acla reixi el tema.
Després, ben solemne i preparat, el Sant Sacrifici, cen tre de la Jornada.
I dinar, no per comunitats sinó en comú.
Havent dinat, sobretaula, funció eucarística. Hora dels Adéus... i lliure. Perquè és interessant que, a mitja - tarda, quedi una estona per anar enraonant sense oficia- litat.

Tot això externament. Però sobre l'anècdota d'una contac tes, anar buscant un autèntic sentit d'apropament. Que - no és pas fàcil.

Aquí hi ha el nucli del problema de l'apropament.

Concreció típica de qualsevol renovació d'Església.

Quan les estructures cristianes d'una època han implici- tat un dels aspectes del Catolicisme.
I et trobes en perill de perdre, en nom de l'ortodòxia, la veritable ortodòxia. Com, per altra banda, ser inca - paç d'incorporar tot el contingut cristià, en la nova es piritualitat cristiana que està neixent.

En definitiva no és sinó el misteri de la TRADICIO VIVA de l'Església. A primer cop d'ull, contradicció. En rea- litat, miracle.

Traduint-ho en l'Apropament, hem d'aconseguir equilibrar unes "estructures" "formatives" molt tancades i isolants que garantitzen la nostra preparació sacerdotal, i una - realitat sacerdotal que sobreïx aquestes estructures i - que es presenta molt més teològica i dogmàtica, però in- capaç, ara per ara, de sobrepassar l'etapa d'espirituali tat i arribar a síntesi doctrinal.

Això suposa molta magnanimitat per part dels superiors.
I molta suau magnaminitat per part dels estudiants.

Ja que no és pas gens fàcil "dirigir" un moviment que no té ni contacte jurídic ni responsable ben determinat.
Per això els nostres superiors, tot i estant d'acord, prefereixen l'espontaneitat i la no estructuració dels contactes.

Pel cantó de l'estudiant, també és difícil avan - çar "assenyadament" sense saber cap on anar i - sense l'ajuda d'uns guies experts. Molt més quan - hi ha consciència de la importància, i per tant urgència, de l'apropament.

Per això tenim tendència a crear un moviment orga nitzat i a buscar els punts de contacte en els te mes més vius que normalment són, al mateix temps, els més inestables.

....

En resum
TOT EL QUE HEM DIT
va giravoltant al voltant del que certament és impor - tant.
Crear consciència viva d'apropament

En aquest sentit, per exemple, el curs 1958-1959 ha si gut, pel Seminari, gairebé nul. Perquè no "constava" - que es fessin contactes.
I perquè, més fonamental encara, no era fàcil anar-te habituant a volguer la unitat -exigència de l'Església que Nostre Senyor ha fet- fins en les realitats més me nudes, com són les relacions (minimum accidens) entre Seminari i Salessians.

Sí. En l'enquesta hem estat d'acord que l'apropament - és qüestió d'esperit. Però d'esperit a "teoria" hi ha un pas molt menut que comunitàriament és molt fàcil de donar si no hi ha l'agulló constant d'una contactes - que et van habituant a veure en les Congregacions Marianes, en l'Escoltisme, en la Col.lecció Ardilla i en el reformatori. Durán els centres-claus on tindran d'apropar-se, plens de FE, ESPERANÇA i CARITAT els Fills de L'Església, Peregrins de l'Absolut, membres vivents del Crist Total... etc... que intenten millorar una mi

ca la joventut.

I, en aquell moment, serà molt forta l'ascètica que obtingui no fer-nos separar, cada u amb la seva obreta. I més forta encara la Mística que ens faci estimar per sobre de les diferències gairebé absolutes dels nostres moviments educatius. Sobretot si estimar vol dir criticar el que veiem desencertat dels altres, i criticar molt més el que veiem dolent del nostre.
Lloar el que veiem bo en nosaltres i lloar molt més el que veiem bo en els altres.

JOSEP ORIOL ALBO
3er tèologia

L'ESCOLTISME, ESCOLA D'HOMES

No podem sintetitzar en unes quantes planes tota l'amplada del moviment escolta. Per altra part, només essent escolta, vivint en escolta es pot conèixer l'escoltisme i, especialment, copsar la riquesa que amaga la Llei escolta, columna vertebral del Moviment.

L'escoltisme no ês un sistema d'idees, sinó que, com a mètode educatiu, pretén agafar cada persona i desenrotllar-la segons les seves característiques: no imposa un motllo sinó que desvetlla uns valors religiosos i morals, unes aptituds, uns sentiments -en realitat, tota una vida- que els homes portem molt endins i que, potser per això, ens costa fer florir. L'escoltisme vol fer homes complets, amb personalitat, que donin un contingut i un sentit a la seva vida.

Es clar, doncs, que aquí només es podrà parlar de les característiques generals del mètode.

= = = = = = =

Quan Lord Cecil Robert Baden-Powell va intuir el seu mètode escolta a finals del segle passat, no imaginava pas el ressò que aquell tindria. Fou sorprenent com les seves idees s'estengueren per tot Europa en pocs anys. Aviat Baden-Powell comprengué quina era la seva missió. Abandonà la brillant carrera militar que estava realitzant i començà a treballar per dur a la pràctica el seu mètode. Comptava amb l'experiència d'una vida intensa, amb uns grans dots d'observador i coneixedor de la psicologia humana i tenia un sentit molt clar de com ha de ser la pedagogia.

Per Baden-Powell la veritable educació és aquella que "desenrotlla l'intens desig de progrés que tot home porta dintre seu, enlloc d'imposar des de fora, massivament, una instrucció automatitzada". No es tracta de quadricular el cervell amb un perfecte edifici de conceptes que amb pocs anys s'obliden, sino d'ajudar a créixer la persona espiritualment i físicament.

I aquesta educació comença des de que hom neix. Baden Powell havia observat molt profundament la psicologia de l'infant i tenia molt en compte aquesta observació fonamental: "El nen o la nena no són pas una edició en petit de l'home o de la dona. No són una fulla de paper blanc on el mestre hi hagi d'escriure, sinó que cada infant té les seves particulars inquietuds, la pròpia inexperiència, una misteriosa forma d'esperit que cal ajudar amb tacte, que cal encoratjar i formar, o potser, tal vegada, suprimir". Descobrir les qualitats bones que glateixen sota els defectes, és la clau de l'èxit en educació.

"Riure, lluitar i menjar!". Aquestes són les tres característiques fonamentals dels xicots. Sí, el noi desborda rialles, lluita, gana, audàcia, tonteries, soroll, observació i agitació. Quan no és així, és anormal. No hi ha cap noi que vulgui restar assegut silenciosament en una cambra, estudiant llibres atapeïts de lletra, quan a fora hi bat el sol, o que demani al seu pare per anar a fer una de les clàssiques visites de família. No es pot pretendre que el noi tingui la contenció i la disciplina- gosaria dir l'anquilosament artrític - de l'home de 50 anys. I s'és noi fins els 18 anys o més.

Aquestes són, molt sintetitzades, les idees que tenia Baden-Powell sobre educació. Pensem que li bullien en el cap 50 anys enrera. Per tant eren revolucionàries i segueixen sent-ho avui dia per a moltes institucions d'educació.

Tenint molt present que l'home és una unitat, Baden Powell va crear el mètode escolta. Donada l'extraordinària evolució que sofreix el xicot a mesura que creix, es feu remarcar la necessitat d'establir tres etapes que, conservant substancialment el mateix mètode, s'adaptessin a l'evolució psicològica del noi.

Així aparagueren les tres branques de l'escoltisme que són:

- <u>llobatons</u>: per a nens de 8 a 12 anys. Es reuneixen en sisenes i quatre d'elles Formen l'Estol.
- <u>minyons</u>: per a nois de 12 a 17 anys. Es reuneixen en patrulles i quatre o sis d'elles formen la Secció.

- guies: per a joves a partir dels 17 anys. Es reuneixen en colles i les colles formen el clan.

L'escoltisme aplica un mètode d'educació activa. Tota manifestació de vida es fa per l'acció. Doncs bé: - fent actuar el xicot lliurement i adequada, dintre unes - lleis que encarrilin el seu camí - i no pas enfrontant-lo a un còdex de prohibicions facilitarem el desenvolupament de la seva personalitat. Perquè és tendre, fàcilment apren drà allò que pretenem, amb la particularitat que influirà durant tota la seva vida.

En les dues primeres etapes la pedagogia es con - creta en el joc. Jugar és l'anhel de tot infant que sigui sa. Per què fer-li fer altra cosa que la que li brolla es-pontàniament? Només trobarem l'infant en el seu món irreal del joc. No pretenguem fer-li veure la realitat segons els homes madurs, perquè per ell només existeixen les novel.les ques situacions que es forja en el magí. L'estudi, les rela cions socials, el treball dels homes, constitueixen un món llunyà i incomprensible.

Si s'orienta el joc de tal manera que sigui forma tiu, el noi s'haurà educat sense haver-ne esment. L'ardor de la lluita, l'esforç fet per a superar la dificultat que li oposa el joc es tradueixen inconscientment en interès - per aprendre allò que pretenem inculcar-li i que s'amaga - sota les aparences fantasioses de la situació creada pel - joc.

Durant el guiatge s'abandonarà el joc per a comen çar a descobrir la realitat de la vida. Coincidirà amb la tria de la professió, amb la integració dintre la societat. Serà l'hora d'aplicar a la vida la Llei que s'havia anat as similant a través del joc.

Quina és aquesta Llei? Podem sintetitzar-la en un mot: SERVIR. Tenir consciència que l'home és social, i que la societat necessita de l'ajuda mútua. Els anys de prepa-ració serveixen per adquirir la inquietud del servei. En de finitiva es tracta d'abandonar l'interès pel jo i substi - tuir-lo per l'interès per els altres. Per això l'autèntic - èxit de l'escoltisme el trobem dintre el món catòlic: és una escola de caritat.

Heus ací els 10 articles de la Llei escolta:

1) Cal confiar sempre en l'honor de l'escolta.
2) L'escolta és lleial envers Deu, la Pàtria, pares,Caps, superiors i inferiors.
3) L'escolta és útil i servicial i cada dia fa la BONA - OBRA.
4) L'escolta és amic de tothom i germà dels altres escoltes.
5) L'escolta és ben educat i cavallerós.
6) L'escolta estima les bestioles i les plantes.
7) L'escolta és disciplinat i obedient amb els seus superiors sense replicar.
8) L'escolta està sempre de bon humor i somriu i xiula - davant de totes les dificultats.
9) L'escolta és treballador i estalviador.
10) L'escolta és pur de pensament, paraula i obra.

Hi ha tres articles fonamentals que donen el sentit de la vida: Servei a Déu i a la Pàtria, servei als homes i esperit de fraternitat (Arts. 2,3,4). Als quals s'hi compromet l'escolta pel seu honor (Art.1) I per a realitzar-los caldrà la disciplina i l'obediència als superiors (Art.7), consideració envers les persones (A rt.5). Enfortirà el cos amb el respecte que li servarà (Art. 10). Serà l'home sa, optimista, però mai improvitzador ni il.lús - (Art. 8,9) I s'haurà sadollat de les belleses de la natura per a tenir un esperit equilibrat.

L'escolta, per pròpia voluntat lliura, fa una Promesa de servir Déu, el país i el pròxim. Fixem-nos que ho promet pel seu honor, això significa atorgar confiança al noi i a la vegada aquest adquireix el sentit de la responsabilitat dels seus actes.

Però també a la Promesa hi ha la frase: "fer tot el que pugui". Baden-Powell coneixia molt bé la fragilitat humana i la dificultat de complir aquells compromisos; per tant, el jurament ateny no pas tant als resultats que es puguin aconseguir, com als esforços per a ser-hi fidel.

Mirem com es concreta l'educació en cadascuna de les etapes.

LLOBATONS

El llobatisme, tot guardant l'esperit escolta, està adaptat a la tendresa de l'infant de 8 anys. Aquest està en plena edat imaginativa, però sent la necessitat de viure allò que bull dintre el seu cap. Aprofitant l'obra extraordinària de Rudyard Kipling. "El llibre de la jungla" el llobató viu les aventures de Mowgli. Akela, el llop mestre, es concretarà en una noia gran que dirigirà els passos del llobató i l'iniciarà en la llei, tot jugant. La LLei no té encara els deu punts abans citats, i es redueix a l'esforç personal i a la submissió als ensenyaments d'Akela.

El llobató veurà alimentada la fantasia per contes que després viurà. El gran conte és el del Llibre de la jungla. La muntanya tindrà el misteri que tenia per a Mowgli i serà, no pas massa conscientment, un obstacle que caldrà superar. Cada llobató inclüit en una "sisena", se sentirà lligat als seus companys i la seva "sisena" haurà de ser la primera en competició amb les altres. Heus ací, ja, les característiques essencials del mètode: sistema d'equips, responsabilitats repartides dintre cada equip, lluita contra altres, desenrotllament de l'esperit d'iniciativa no pas en bé propi sinó en profit de l'equip.

Els treballs manuals ocupen un lloc important i ajuden a desenrotllar la destresa.

El lema dels llobatons és concret: TANT COM PUC.

MINYONS

El xicot des dels 12 anys sofreix una greu crisi: inicia la descoberta del món, que es completarà durant l'etapa de guia. Es un xoc. Ho problematitza tot i comença a fer preguntes. Les persones adultes les troben tontes, però per al noi estan plenes d'inquietud. Vol saber què són les coses.

A més, el xicot creix, és desgarbat, cridaner, d'una franquesa insultant -si a casa seva no li han ofegat sota el pretexte de l'educació social. Està insegur d'ell mateix i necessita ser guiat. Li manca fermesa de voluntat, perseverància. Viu de foguerades.

Es en aquesta etapa on l'escoltisme ha reeixit més plenament. Emmarca el noi en un ambient d'optimisme, d'activitat, de llibertat disciplinada. I també de reflexió. Li fa descobrir els valors religiosos i morals. El joc pren formes molt concretes en forma de coneixement de tècniques de muntanya, de pionerisme, sports, arts d'expressió, etc. La muntanya, i de manera especial els campaments, és la base de la formació. Es l'edat més adequada per a treballs manuals. I com a iniciació al servei haurà de fer cada dia una Bona Obra. (Aquesta inquietud per fer la Bona Obra és un dels hàbits que dura més en la vida adulta de l'escolta).

Tot l'aprenentatge està esperonat per fites concretes (proves) que haurà de passar demostrant posseir determinats coneixements: tècniques, religió, història del país, etc.

Per altra part s'iniciarà en les responsabilitats. Formant part d'una patrulla, tindrà un càrrec i comprendrà què és el treball en equip. Haurà de supeditar l'interés propi a l'interès de la patrulla.

La Llei que només s'aplicava al joc, haurà d'esdevenir poc a poc llei de vida.

Durant aquesta etapa ja fa la Promesa escolta que renovellarà al final de l'etapa de guia per l'Investiment escolta.

El lema dels minyons és: SEMPRE A PUNT.

GUIES

Naturalment, als 17 anys el noi no està format. Sofreix, a més, la crisi sexual que cal cuidar amb molta delicadesa.

Es l'etapa del descobriment del jo. La pròpia persona passa a ser centre la vida i apareixen els anhels de ser important, de ser home, com el pare, per exemple. El xicot vol realitzar grans empreses, vol conquerir el món... o la noia que viu al balcó del davant.

Per què desil.lusionar-lo? Es funesta la reacció

dels pares mofant-se de les aspiracions del fill. No han comprès que és un ser en plena tensió de desenrotllament. El que cal és que vagi realitzant les seves ambicions amb empreses concretes i modestes, sense arribar tan amunt com ell pretén, però que, a través d'elles, començarà a adquirir confiança i -cosa molt important- li faran prendre consciència de la seva limitació, que no vol pas dir un complexe d'inferioritat.

El Clan, i més especialment la colla del Clan en què serà incorporat, li assegura un nodriment essencial: l'amistat. Mai com en aquesta època el noi en sent tant la necessitat. Serà una amistat franca, profunda, sorollosa.

Desapareix gradualment el joc. Cal ajudar el canvi psicològic: el noi abandona la fantasia per a topar amb la realitat crua. Aquella llei que ha dirigit el joc haurà d'esdevenir totalment llei de vida. Una mica ja ho ha fet durant l'etapa de minyó. Però ara la vida és més intensa. La professió haurà d'enfocar-se sota l'esperit de servei. El descobriment de la noia, l'anar vers el matrimoni, no serà satisfer una necessitat biològica, sinó iniciar un camí que es construirà amb la companya. El barri, els amics, la societat en general necessiten del servei del guia. Cal que la inquietud de servir no es perdi mai.

Les colles comencen a realitzar petites empreses de servei i el guia tasta la dificultat i la satisfacció del lliurament als altres. És un valuosíssim entrenament. Amb tot, no s'abandona la formació: és l'hora de les grans marxes muntanyenques, d'iniciar-se a la lectura dels bons llibres, de descobrir els valors humans en el teatre i en el cinema, etc. Del servei en colles es passa al servei individual que ja és una responsabilitat més dura i que porta a la fita més important dintre l'escoltisme: l'Investiment.

Entre els 22 i 25 anys el guia ha de fer l'Investiment, cerimònia que recorda la institució dels Cavallers de l'Edat Mitjana. En ella, el Moviment , representat per altres guies investits, afirma que el guia està preparat per a iniciar la Ruta de la vida, segons els principis bàsics de servei i de fraternitat humana, amb total submissió al pla de Déu, i, per la seva banda, el guia que s'in

vesteix promet lliurament i pel seu honor esforçar-se a ser fidel a aquells principis en totes les ocasions de la seva vida. La Promesa que havia fet com a minyó, es renova com a home conscient. Per això els guies tenen com a lema: FER SERVEI.

- - - - - -

Aquestes són les tres etapes de l'escoltisme. Lligant els lemes que defineixen, veiem la progressiva assimilació dels principis escoltes: hom s'esforça TANT COM POT per ESTAR A PUNT de FER SERVEI.

Donem una mirada a alguns mitjans de l'escoltisme.

L'HONOR

Parlar de l'honor al segle XX sona a Llibre de Cavalleries i a Croades. Tant s'ha perdut el seu sentit, tot i reconeixent que moltes vegades l'honor no ha sigut altra cosa que orgull i vanitat.

L'escoltisme basa la seva força desvetllant en el xicot el sentit de l'honor. Baden Powell havia observat que els nois eren capaços de dur a terme tasques de gran responsabilitat si hi posaven en joc el seu honor.

L'honor és un sentiment de la pròpia vàlua, però també un sentiment de satisfacció per la solidaritat amb el bé. L'honor per a l'escolta és poder servir gratuïtament. Es comprensible que, desvetllat aquest sentiment, s'haurà facilitat l'obertura cap a la caritat cristiana. Prendre consciència que servir en cristià és comprometre l'honor del Crist no serà difícil, si s'ha educat abans el sentiment de l'honor personal.

LA MUNTANYA

L'escoltisme cerca en la muntanya l'ambient natural de les seves activitats. Contra tota aparença, l'infant i la muntanya s'identifiquen plenament. L'espontània vida que brolla en el noi és la mateixa que la de la muntanya. L'escolta ha d'aprendre a sentir-s'hi còmodament.

El contacte amb la natura produeix dos efectes. El primer serà de retrobar l'espontaneïtat, la vivesa, l'enriquiment físic i espiritual que la civilització - destrueix. El segon serà obligar l'infant a mantenir - constantment l'esperit desvetllat per a superar les dificultats que la natura oposa -des d'escalar un pic - fins a cuinar-se el dinar-, desenrotllant, així, la iniciativa i la fermesa de voluntat.

Per altra part, el muntanyenc és un contemplatiu. Sent l'encís de la creació i sadolla l'esperit amb la pau i l'harmonia de la natura. Baden-Powell insistia en què l'home trobi Déu en la natura. Es la manifestació més esplèndida de la seva Omnipotència.

LA PATRULLA

Les sisenes, patrulles o colles - segons s'anomenen a cada branca- no són altra cosa que equips de treball. Baden-Powell havia observat la tendència natural - dels nois a constituir "bandes" i elegir-ne un cap. I l'adaptà a l'escoltisme. Si l'equip natural que s'organitza ràpidament tot just es troben uns quants bailets, és orientat vers unes activitats profitoses, s'haurà aconseguit un doble efecte: eliminar l'individualisme i, en - conseqüència, obligar al noi a sobreposar l'interès de - l'equip a l'interès propi. La valua personal, les habilitats adquirides, han de posar-se al servei de l'equip.

Cada colla té un cap que els nois han elegit entre ells. Es qui la dirigirà i haurà de donar compte del rendiment de la colla al superior.

En la colla el noi troba l'aliment que necessita. Està insegur d'ell mateix. Sentir-se ajudat per l'equip, li dóna fermesa. A la vegada pot manifestar-se; la colla és l'ambient idoni perquè els companys són de la - mateixa edat. Es produeix un riquíssim intercanvi d'idees, d'opinions, de treball perquè a la colla tothom hi té un càrrec.

No hi ha dubte que és un dels punts més reeixits dintre el mètode escolta.

EL CAP

A la meva manera de veure, l'escoltisme ha resolt magníficament el problema de l'educador que dirigeix.

El cap escolta -sigui d'Estol, de Secció o de - Clan- acompleix dues finalitats fonamentals:

1ª) Per la seva joventut -ha de tenir de 20 a 30 anys- és capaç de posar-se a l'alçada dels nois que l'obeeixen perquè poden veure en ell l'exemple pràctic de l'home que tot infant somnia ser. D'aquí la gran responsabilitat del Cap escolta perquè qualsevol actitud seva serà copiada. El Cap haurà d'encarnar plenament la Llei que ensenya als xicots. Quina necessitat tindran aquests d'apren - dre-la de memòria si ja la veuen traduïda a vida en el seu Cap?

2ª) El Cap comprova que dirigir no és manar sinó servir i que en el servei es troba la plena formació i la felicitat. I això engresca. Es l'esperó per a llançar-se a un servei més intens.

Per la seva inexperiència el Cap serà incapaç, moltes vegades, de resoldre problemes dels seus xicots. No té importància. Perquè l'escoltisme no pretén pas donar la solució a tots els problemes, sinó formar els xicots perquè quan els problemes es presentin sàpiguen resoldre'ls pel - propi compte. Per damunt de tot s'exigeix l'esforç perso - nal, que és l'autèntic mitjà de formació.

Comprendrem perquè l'escoltisme és, sense propo - sar-s'ho, una escola de caps. L'esperit de servei i el sentit de responsabilitat són dues condicions fonamentals per a ser dirigent. Si per altra banda, l'escolta ha sigut entrenat a treballar en equip, no serà gens difícil que el - dia de demà ocupi llocs de responsabilitat en mig dels homes.

EL CONSILIARI

El Consiliari té un paper molt important. El P. Forestier té unes paraules encertadíssimes que donen una visió clara de com ha d'actuar el Consiliari:

"No separem pas del paper del Cap, el del Consiliari. Aquest té una part de comanament dintre de l'escoltisme, però haurà d'estar sempre al servei de l'educació. El consiliari no ha de manar pas, sinó insinuar. Es el conseller competent que ha de mantenir en els principis d'educació les finalitats cristianes, els seus mitjans,la seva línia dreta i pura. Els estudis li han preparat. La joventut de molts caps els incapacita per a ser veritables educadors. Són, com a màxim, mestres del joc. La seva influencia en aquest cas és d'exemple personal. Més gran, amb més experiència i reflexió, el Consiliari hauria de guiar el treball profund i subtil de l'assimilació de la veritat i dels costums cristians per al floreixement de cada personalitat. I cal que cregui en l'educació, això no és pas massa freqüent. Molts sacerdots joves somien en una evangelització massiva, sense mesurar degudament la lentitud del creixement humà i de la maduració de la gràcia. Correm el risc de menysprear l'ajuda de l'amistat del sacerdot, la seva disponibilitat, el sagrament de la penitència, l'Eucaristia, la pregària juntament amb el noi ple de problemes, tot això representant l'ajuda humana per mitjà de la qual Déu socorre la nostra llibertat, i la reconforta, tot respectant-la: "Pere, m'estimes?" I el perdó de la triple negació es troba a la fi del retorn."

El Consiliari és l'home que ajuda a cada escolta a incorporar la Veritat, l'Evangeli a la seva vida. El treball és de persona a persona. Lent, difícil, exigent.

- - - - - - -

Hem donat una mirada general a les finalitats de l'escoltisme, a l'estructura del mètode i a alguns dels seus mitjans.

L'èxit resideix en que Baden-Powell es va prendre seriosament les inquietuds dels infants - com els homes solen prendre's les dels homes- i va solucionar-les. L'infant vol, i hi té dret, que es faci cas a la seva voluntat. Malauradament els homes solen obligar als infants a fer vida d'homes, a sentir com a homes. I això és impossible.

Donem a continuació una petita bibliografia escolta:

Llobatons

Baden-Powell: El llibre dels llobatons
Vera Barclay: Le louvetisme et la formation du caractère.
" " : Comment conduire une meute.
Rudyard Kipling: El llibre de la jungla.

Minyos

Baden-Powell: Escoltisme per a nois.
" " : Le Guide du Chef éclaireur
" " : Les mil i una activitats del cap de Secció.
Presses d'Ile-de-France: Etapes.
P.L. Guérin: Beau Manoir.

Guies

Baden-Powell: La Ruta de l'èxit.
Equipe Route: Devenir Routier, pourquoi?
D.D.E.: Reglament de guies escoltes.

M.-D. Forestier: Scoutisme, route de liberté.
Baden Powell: Mes aventures.
Reynols: La vie de Baden-Powell

Revistes:

"Scout" (per a minyons)
"Le Louveteau" (per a llobatons)
"La Route" (per a guies)
"Le Chef" (per a caps)
"L'Aumônier scout" (per a consiliaris)

- - - - - - - -

Fi Gironella
2on Filosofia

PARA UNA SENSIBILIDAD SOCIAL

Sin duda una de las cualidades humanas más excelentes es la que podríamos llamar sensibilidad social. Sensibilidad social que no es tan sólo un deber humanístico sino que constituye una verdadera exigencia cristiana. De una parte se presenta para los que no son cristianos como un camino y un ambiente propicio para la conversión y de otra parte, desde el punto de vista del cristiano, fiel a su vocación de fermento sobrenatural en el mundo, esta sensibilidad social ha de estar impregnada profundamente de cristianismo al margen de toda vaga filantropía puramente natural. Sólo así se puede llegar a ser profesionales totalmente conscientes, totalmente abnegados, de esta sensibilidad social. Para nosotros concretamente será un deber pastoral. "El Buen Pastor conoce sus ovejas". Esta afirmación justifica, como se declara explícitamente en sus primeros artículos, el Directorio Pastoral en materia social dirigido en 1954 a sus sacerdotes por el Episcopado Francés. En las mismas páginas del Evangelio encontraríamos numerosos hechos que muestran la sensibilidad social de Cristo y así podríamos hablar de "actitudes de espíritu fundamentales parauna sensibilidad social", " de mística de la sensibilidad social" en el Evangelio. Una atenta lectura del fragmento de la multiplicación de los panes por ejemplo en Mc. 6,31-44, nos lo demuestra.

A todo esto se añade oportunamente que la consigna dada por los metropolitanos españoles a la Acción Católica para este curso, sea "Sentir con el débil". Relacionado con esta campaña, en la fiesta obrera del primero de Mayo, el Dr. Pablo Gúrpide, Obispo de Bilbao, publicaba una pastoral de gran trascendencia titulada "Los problemas sociales de nuestra diócesis". Para nosotros puede ser un nuevo motivo que nos incite a reflexionar y a revisar nuestra sensibilidad social especialmente en este aspecto mas intensamente social y evangélico de conocer-con conocimiento amoroso que impulse a actuar- la realidad de los pobres, de los oprimidos, de los que sufren algún daño espiritual o material.

He aquí unos cuantos problemas y hechos actuales que sirven al mismo tiempo de información y ejemplo.

EL PROBLEMA DEL PARO OBRERO EN ESPAÑA

Actualmente en España se ha hecho presente el paro. Las causas que se señalan son la crisis económica del país, que afectando a la industria, lleva como consecuencia el paro obrero. En varias empresas, asimismo, se ha reducido el número de horas de trabajo. Algunas no trabajan toda la semana y gran número de ellas han suprimido las horas extraordinarias. Se sabe también de alguna empresa que ha dado la tajante orden de no admitir de momento más personal a la expectación de lo que pueda ocurrir. También se cita la actual entrada de España en la O.E.C.E. que según los entendidos permitirá la estabilización de nuestra moneda. Este hecho supone en la industria muchos cambios, los cuales, al parecer, dada la actual situación redundarán en perjuicio de los obreros. Es interesante copiar unos fragmentos aparecidos en "Juventud obrera" editado por la J.O.C. española en sus números de Julio, Agosto y Septiembre. En ellos "Juventud obrera" plantea la situación actual y por su carácter de órgano representativo de la clase obrera, expresa sus puntos de vista y urge soluciones:

"El XII Consejo Nacional de la J.O.C. reunido en Toledo, publicó una declaración urgiendo la solución de esta lacra social que afecta profundamente a la dignidad de los obreros españoles. (sigue en la pág.34)

(Texto de la Declaración

"1º.- El trabajo tiene, entre otras, como finalidades esenciales, adquirir los bienes necesarios para una vida digna, desarrollar la personalidad humana y dar gloria a Dios.

2º.- Todo joven trabajador o trabajadora tiene, por tanto, derecho al trabajo, con las obligaciones correspondientes a este derecho.

3º.- En consecuencia, el paro es fundamentalmente un mal moral además de serlo económico, en cuanto va contra los planes de Dios.

4º.- Debe, por tanto, evitarse a toda costa, sin que valga para justificarlo una simple asistencia social en la mayoría de los casos insuficiente.

5º.- Con mayor razón resulta inmoral cuando con él se busca la expansión de los negocios o equilibrio exclusivamente económico.

6º.- Ya que todo progreso social o económico debe tener siempre como objetivo el desarrollo cultural, moral y religioso, junto al plan de mejoramientos de la economía, deberá ir siempre un plan de elevación cultural de los ciudadanos.

7º.- En casos excepcionales, en que el paro resulta completamente inevitable, deberá tenerse en cuenta:

a) Que ésta es una situación transitoria que debe abreviarse en cuanto sea posible.

b) Que las consecuencias de la crisis económica deben ser padecidas equitativamente por todas las clases sociales, y no exclusivamente por los más débiles social y económicamente.

c) Que los beneficios han de revertir, mediante una justa distribución de la venta, en favor de todos los que los han conseguido.

d) Que con mayor razón que nunca, es imprescindible, para defensa de los derechos de la clase obrera, la acción auténtica y realmente representativa de los Sindicatos.

e) Que el país, y sobretodo las clases populares, deben ser suficiente y verazmente informados de la situación y de los planes que se elaboren para resolverla, ya que no se les puede pedir sacrificios sin decirles por qué y para qué.

f) Que tanto las inversiones como los gastos públicos sean debidamente empleados en bienes auténticamente productivos para el país.

8º.- Finalmente ante la actual crisis económica, deben tomarse medidas eficaces que garanticen una mayor seguridad en el empleo, que faciliten medios de colocación a los trabajadores despedidos y que, mientras perdure esta situación, se les asegure a los obreros afectados por el paro un mínimo vital.

Todo abuso, injusticia, o deseo de aprovechamiento de las presentes circunstancias deberá ser severamente castigado."

Toledo 27 de Julio de 1959.))

La huelga de la SOMECA en Carcasona.

Informamos aquí de la huelga, comenzada en Julio, en esta fábrica de 450 obreros, porque además de ofrecer el tipo claro de huelga justa según los principios de la Doctrina Social de la Iglesia, ha dado lugar a algunas intervenciones interesantes desde nuestro punto de vista.

En la SOMECA los obreros reclaman: 1º un aumento de un 20% de su salario; 2º un mejoramiento de las condiciones de trabajo: medidas para asegurar el respeto a la dignidad de la mujer, y medidas contra la temperatura excesivamente calurosa en los lugares de trabajo, (muchos trabajadores paden úlceras de estómago) disminución del ritmo de trabajo, demasiado rápidp... Pero por su parte la Dirección de la fábrica rechaza toda discusión con los obreros y sus organizaciones, toda clase de diálogo y negociación. Tiene por principio no ceder e intenta con medios indignos hacerse suyos algunos miembros del personal de la fábrica, creando la división entre los obreros.

En esta fábrica trabajan 8 militantes de la Acción Católica Obrera. Por su iniciativa la A.C.O. de Carcasona publicó una Declaración de solidaridad y de reivindicación con los obreros de la SOMECA: "Es una cuestión de principio preferir el hombre a la producción, al lucro, al dinero". Al mismo tiempo la Comisión Sacerdotal de la Misión Obrera, órgano diocesano de cuestiones obreras, se reunió para reflexionar sobre este suceso, También en varias parroquias el domingo día 5 de Julio, se predicó en favor de la paz social, aludiendo a la huelga de la SOMECA y se comentaron fragmentos de la 1ª Encíclica del Papa Juan XXIII relacionados con esta cuestión.

Mons. Puech, Obispo de Carcasona, publicó un comunicado con tres puntos principales:

1º. Desde el primero de Julio, los obreros de la SOMECA están en huelga sin poder obtener que sus reivindicaciones sean libremente discutidas entre sus delegados y la Dirección de la fábrica. Rechazar así todo diàlogo, es menospreciar la dignidad de los trabajadores.

Estos últimos no son ni bestias de carga ni máquinas, sino personas. Con su duro trabajo contribuyen a la prosperidad de la Empresa. Ellos tienen el derecho de no ser considerados como niños bajo tutela, cuando se declaran capaces, por medio de sus representantes sindicales, de asumir sus responsabilidades. Salvados por Cristo, hijos de Dios por su bautismo, patronos y obreros son hermanos: es como hermanos que deben tratarse, comprenderse y finalmente entenderse.

2º. En este diálogo necesario, es normal que el patrón tenga por interlocutores a los delegados sindicales.
Pio XII lamentaba que a veces se vea en el sindicalismo sólo un arma para tomar represalias, un rio que rompe sus diques y se desborda en vez de ver un puente que puede unir las dos orillas. Los Sindicatos no tienen solamente un papel reivindicativo, trabajan también para la educación de sus miembros, preparan las reformas sociales y participan en la organización profesional. Es pues normal que en el seno de una Empresa, los delegados de los trabajadores colaboren con la Dirección en un clima de confianza mutua para mejorar sin cesar las condiciones y los métodos de trabajo o de remuneración. Los obreros deben pertenecer a un Sindicato... la huelga es un estado de guerra y todos los que puedan deben esforzarse en restablecer lo más pronto posible la paz.

3º. En estas circunstancias tan graves, los que no pertenecen al mundo o rero deben evitar algunos prejuicios muy frecuentes. Se desconoce demasiado que los trabajadores aspiran legítimamente a un progreso en la participación de responsabilidades. Tampoco se tiene en cuenta suficientemente el exceso de fatiga y de situaciones desmoralizadoras en las cuales se ven sumergidas tantos hombres y mujeres en su trabajo cotidiano, a pesar de los indudables progresos de este medio siglo. Se sueña fácilmente en unas relaciones fraternales entre patronos y obreros, en un clima de idilio, sin advertir que una discusión

enérgica y leal en el plano humano de ninguna manera impide un amor mutuo en el plano cristiano. Es por esto que ningún cristiano de cualquier condición social puede desinteresarse de la huelga actual. ¿Quién permanecerá insensible a los sufrimientos de más de 400 hogares, en los cuales amenaza penetrar la miseria, si la huelga se prolonga? No rehuséis vuestras aportaciones generosas para ayudar a las familias afectadas. No dejeis de rezar para el buen término de este conflicto dentro de la justicia.

La exhortación Pastoral del Sr. Arzobispo-Obispo. (1-X-1959)

Documento también manifestativo de esta sensibilidad social de que hablamos, especialmente interesante y apreciable para nosotros, es la Exhortación Pastoral de nuestro Sr. Arzobispo ante las graves consecuencias del temporal de 29 de Septiembre ppdo. que afectó a un cierto número de familias barcelonesas:

"...Obedeciendo a los dictados de nuestro corazón de Prelado, dimos inmediatamente órdenes a fin de que el Templo parroquial fuese habilitado para refugio y se llevaran del Secretariado Diocesano de Caridad los colchones necesarios procedentes de "Cáritas".
Cuanto hagais por procurar albergue a los que de momento han quedado sin techo ni hogar será grato a los ojos de Dios y premiado en la medida que El prometió: "el ciento por uno en esta vida y después la Vida eterna."
Pero hay más, muchas de esas familias han perdido su pobre ajuar doméstico, que ellos no podrán reponer o han sufrido daños que no está a su alcance reparar.
Por tanto os exhortamos a que hagais caridad con los necesitados de ayuda por el quebranto sufrido durante estos días. Os lo rogamos en nombre de Cristo y os lo agradecemos en nombre del mismo Cristo que estima como hecho con El lo que se hace con los débiles, con los desvalidos, con los atribulados. "Cuanto hicisteis con uno de éstos, a Mi lo hicisteis".

En nombre de la Iglesia pedimos a nuestros diocesanos ayuda económica, a lo que debemos unir nuestras plegarias para remedio de las necesidades de nuestros hermanos damnificados."...

(viene de la pág.29)

Pero lo cierto es que no se habla claro. Se le da a todo un baño de optimismo que dista mucho de ser objetivo. Se nos está llevando por un camino desconocido y tratando de vendar los ojos para que no nos demos cuenta del peligro.

¿No hay paro? Que les pregunten si hay paro a más de 50 obreros despedidos de la Hispano Aviación de Sevilla y a los 71 de la fábrica de galletas de Valladolid y a más de 100 obreros de Onteniente, y a los 140 de la fábrica de papel de Novelda (Alicante) y a los 170 de Yecla, y a bastantes más que, aumentados a los datos que facilitamos en números anteriores, han sido despedidos de la construcción, metalúrgica, del calzado, textiles, etc. Que se les pregunte a los que están sufriendo esta otra forma de paro que representa en España la supresión de las primas de producción y de horas extras. Familias enteras que tienen que "arreglarse" con los salarios base, a todas luces insuficientes. Estos responderán: HAY PARO.

Una información objetiva por parte de la Prensa y los demás órganos de difusión nos pondría en situación de conocer nuestro propio problema. Pero esto sólo no bastaría. Hace falta ver que esfuerzos se están realizando para solucionar el problema. Hace falta que se lleven a cabo los esfuerzos necesarios para solucionar prontamente el problema de los obreros sin trabajo y darles o poner a su alcance los medios necesarios para una vida digna." (Sep. 1959)

CARNET DE VACACIONES

ALMERIA PROVINCIA DE BARCELONA

El acusado deseo de conocer prácticamente, el campo de trabajo que luego será centro de nuestra preocupación pastoral, nos ha llevado a vivir la experiencia de una de las tantas facetas enmarcadas:

VIVIR CON LOS ALMERIENSES

La idea nació a raiz de la constante emigración de ellos a Cataluña, a Barcelona más concretamente, y la notoria indiferencia o poca conformidad que, en general, les tributamos los catalanes.

Nótese que prescindimos del problema político-social de si los tales deben emigrar de sus tierras o no, o de si deben venir a Cataluña o no; ello no es de nuestra incumbencia. Nosotros partimos del hecho: e s t á n; y, desde el punto de vista sacerdotal, decimos que debemos cuidar de sus almas como de las nuestras. Esto lleva, como preámbulo, un consiguiente estudio de sus costumbres y posición de vida, por causa de lógica relación, pero sin olvidar que para ello será muy de alabar que Iglesia y Estado -sociedades perfectas- concuerden en sus misiones respectivas.

Pero ah! no es el estudio todavía el principal objetivo de nuestro viaje; esta cuestión está ya muy completa en la mesa de las estadísticas. No vamos a buscar datos, a conocer el país, la gente... no; no vamos a saber de la vida de los almerienses, de su conducta, de su posición..., no. Vamos, si es posible, a vivir su vida.

Es irrisorio, ciertamente, lograr una vivencia adecuada en una correría de menos de dos meses. Dista mucho de la realidad vivir su vida, cuando sabemos de antemano que el día tal volveremos a la nuestra.

Intentamos, pues, partir de Barcelona sin prejuicios y con agilidad de espíritu para que, en la medida de nuestra capacidad, logremos la acomodación más perfecta posible.

El lugar escogido ha sido Almería -pueblos y capital-, por causa de tener comprobado que la inmensa mayoría de los inmigrados de nuestra tierra son de allá. Pero, porque Murcia nos viene de camino y porque el problema de sus emigrados a nuestra región es también un hecho y no menos importante, hacemos alguna observación, en términos muy generales, a este respecto.

Quisiéramos hacer notar que es casi imposible plasmar en el papel una vivencia sin incurrir en aquello que es propio de estadística, exposición de hechos y estado de cosas. Por consiguiente, diremos que el primer beneficio lo apreciamos nosotros mismos, y damos a los otros lo que es factible dar: realidades concretas.

No se pretende con esta memoria dar la última palabra a cuestión tan delicada, sino que se expone el parecer muy personal de dos seminaristas que han hecho la prueba. Estos son los comienzos de una obra cuya prolongación está en manos de Dios y al alcance de todos.

= = = = = =

Si Almería hubiese sido afectada en estas últimas lluvias, durante unos días habría habido tema: pobres almerienses! 15, 20 familias se han quedado sin casa!

Pues bien, Almería es parte afectada no por la lluvia sino por la sequía. No 15, sino 20, 30, 50 familias se han quedado sin casa y no hay tema.

Es mucho más fácil decir "Barcelona está repleta de murcianos" (para un catalán la palabra murciano incluye también la de almeriense) que pensar "Almería se queda sin almerienses".

Esta es la primera vivencia experimentada en nuestra visita a aquella tierra. Después... la reflexión causas.

motivos de la emigración.

Lugares visitados: MURCIA, ALMERIA.

Murcia: Murcia, Alcantarilla, Algezares, Totana.

Almería: Almería, Cuevas del Almanzora, Villaricos, Chirivel, Aguadulce, Roquetas, Alhabia, Alsodux, Santa Cruz, Alboloduy.

= = = = = = =

Murcianos y almerienses. Unos y otros emigran del propio terruño por falta de medios de vida, cierto. Pero conviene precisar que no para ambos sirven los mismos motivos.

Murcia tiene una magnífica huerta que el río Segura abastece cumplidamente; pero no más. Las montañas son pobres y la ciudad carece de industria. En atención al turismo sacan partido del "Mar Menor".

La "huerta murciana", con todo y ser fecundísima, no puede con la crecida del número de habitantes, y aún cuando la natalidad alcanza su justo nivel, el haber del país no da para tanto; de aquí, el derecho natural de emigrar a un suelo que rinda más. Es decir, en Murcia pueden vivir los habitantes en un número determinado, pero no pueden excederse porque la riqueza del país es limitada.

Esta es una visión panorámica-material de nuestro paso por Murcia. De Almería, sin embargo, podemos decir, además, algunas vivencias.

Almería es pobre. Casi nunca llueve. Su ambiente tiene percance porque los habitantes, en muchos de sus pueblos viven, en relación al resto de España, con el considerable retraso de unos 50 años. En Cuevas del Almanzora y en la misma capital de Almería, por ejemplo, el clima es casi insoportable en verano en las horas del mediodía (42º, a la sombra), siendo el bochorno que se sufre causa muy principal del poco nervio almeriense. Si

a esto añadimos la situación geográfica, lugar extremo - del pentágono de nuestro suelo español, resulta que a ningún turista se le ha perdido nada en Almería. Causa del - retraso..., la falta de relaciones.

Es de notar -cabe estudiar si como problema- la copiosa natalidad en casi todos los hogares. La consigna cristiana en los más de los pueblos debiera actuar en favor, pero aquí se da el caso de una "cueva", verbi gracia, que, teniendo dos habitaciones, sucias, sin ventilación, oscuras, sin camas, etc. etc., viven un matrimonio con doce o quince criaturas de momento...

Para los propietarios de "huerta", las posibilidades de vida son más halagüeñas, pues Almería es rica y abundante en algunos sectores. Con todo, no ofrece la - huerta medios de vida suficientes para todos sus habitantes. De aquí que muchos de ellos espavilen en la recolección del esparto, aún siendo penoso y poco pagado. Hay - una minoría que trabaja en pequeños talleres de ebanistería (donde hay aprendices de 14 y 15 años que ganan 6 pts. a la semana); y no falta quien labora en la construcción de carreteras, ni quien vaga..., por no tener suerte.

La condición social de vida es muy desigual. Hay gente muy rica, de muchas posesiones en inmuebles y cortijos; hay clase media que, trabajando, sale de apuros; y hay gente pobre, con pobreza de solemnidad.

En este estado de cosas, no es de extrañar la - continuada emigración en coches casi diarios hacia Cataluña. En la mayoría de pueblos -y en la misma ciudad-hay casas que se vienen abajo por falta de conservación. Pero conviene precisar que, a pesar de ello, muchísima gente - vive en "cuevas", satisfecha y sin pretensión de otra vivienda, por falta de costumbre.

Es curioso observar cómo, aún en las "cuevas", - hay distinción: algunas, estupendamente acomodadas, bien dispuestas y con muebles lujosos (sólo, como en todas, falta la luz y el agua). Otras, en el súmmum de la miseria.

Como puede verse, además de problema de necesidad -muy acusado por cierto- es también problema de formación.

Dicho esto, claramente se deducen los motivos de su pobreza, de su atraso cultural, de su posición inferior; pero también ello nos ilumina el porqué de la bondad y acogimiento del almeriense, de su moral casi incontaminada en el matrimonio, de su complejo de inferioridad ante cualquier visitante. (Hablamos, claro está, en términos muy generales).

Pobreza, incultura, inferioridad, éstos son los motivos que, casi inconscientemente, crean distancia entre catalanes y gente del sur. Con todo cabe matizar que, el almeriense es sencillo, transparente, acogedor desde el primer momento; mientras que el catalán, más precavido, acortará las distancias a medida que pase el tiempo. Sutilizando un poco más y a modo de ejemplo diremos que, en un círculo de catalanes se acogerá muy benignamente al sureño que venga dispuesto a la adaptación, pero costará mucho al catalán comprender las reminiscencias que aquel tiene de sus cosas...

Nos cupo en suerte sentarnos junto a pescadores en los anejos de Villarico y del Puerto -de Cuevas del Almanzora y Roquetas, respectivamente- y tratar, también muy de cerca- en algunos cortijos de Alhabia- a gente del campo. Sí, todos ellos son almerienses, pero existe una diferencia extraordinaria entre unos y otros. Los primeros, gente triste, apagada, melancólica... Los otros en cambio, alegres bebedores, despreocupados y felices.

Nosotros atribuímos el contraste a una realidad muy concreta: Los pescadores se hacen a la mar y corren todos los días el mismo riesgo (los embarcados y los que quedaron en casa): ¿Volverán? ¿Pescarán?

El campesino sin embargo, pendiente del cielo, no sabe si cosechará, pero sabe que a casa vuelve todos los días... y lo celebra.

= = = = = = =

En la vida cristiana de Almería juegan un papel muy importante las imágenes religiosas. Un ejemplo de ello es la devoción a la Virgen del Mar, su patrona, y a

la Virgen del Carmen, que rivalizan en la conquista del corazón almeriense.

Sí. La piedad popular, en Almería, tiene como fondo un "sentimiento" religioso muy arraigado y tradicional. Es conveniente que de la devoción a las vírgenes pasen a la devoción a la Virgen, lo cual, aunque muy necesario, no es tan fácil como podría parecer.

La escasez de vocaciones impide al sacerdote ocuparse como querríade la formación de sus feligreses, quienes muchos de ellos viven en anejos (tenencias) muy distantes del pueblo.

La catequesis no puede hacerse en común porque las "clases" no lo permiten. Difícilmente puede reunirse al pueblo con los inquilinos de las cuevas, y éstos, a su vez, ven las cuevas de los gitanos distintas a las suyas.

En fin, el problema religioso tiene sus raices en el campo social, pues a la luz del Evangelio decimos que para "atender" hay que estar dispuesto. Por esto omitimos menudencias concretas, porque de antemano sabemos los motivos que les dan "ser".

= = = = = = = = =

Ni en Murcia se ha ensanchado la huerta, ni en Almería ha desaparecido la sequía. Pero ha llovido. Sí. Ha llovido del cielo un poco de comprensión en la mente de dos seminaristas que han sentido ensancharse su corazón en amor hacia estos pueblos que tan bien demuestran su afecto para con los que se les acercan.

Pedro Cornelles - Miguel Alayrach
III de Teología - IV de Teología

CONVIVENCIA EN EL COTTOLENGO

Seguint una experiència apostòlica, iniciada - amb bon encert, per companys nostres en l'estiu de 1.958, en les vacances d'enguany un bon nombre de teòlegs hem - conviscut - per conèixer i per servir - amb els malalts del Cottolengo de la nostra ciutat.

De ben aprop, hem tingut ocasió de veure i de sentir coses diverses. De veure, tal vegada, allò que - en les nostres visites ràpides, tan formulàries, del passeig dominical ens havia passat desapercebut, o més o - menys discretament haviem defugit veure. Cossos nafrats per diferents malalties, mutilats, incapacitats mentals.. També a dos sacerdots, que al terme de la seva llarga - existència, xacrosos, plens de mèrits si volem, però pobres, gaudeixen com qualsevol altre infortunat "d'un vitalici" en aquest formidable Banc de la Providència que és el Cottolengo.

Hem sentit i conegut la vida de molts.

De tots n'hem aprés alguna cosa. Lliçons que ensenya la vida de cada un dels homes, lliçons petites, - tant se val, però de les que mai n'haviem sentit tota la força.

I hem sentit sobretot la força de l'Esperit.D'Aquell que invoquem amb el nom confortador de "pater pauperum", que sosté a tots i deixa conèixer en l'enteniment d'alguns la fecundi. .t de la seva vida, si més no, per l'acceptació amorosa del pla de Déu sobre cada un d'ells.

Ajudar en la mecànica de la casa, amb la nostra disponibilitat, era la tasca prevista. Varem procurar - servir en tots els quefers per a mesurar no les nostres forces, sinò l'abnegació d'aquells que d'una manera definitiva consagren la seva vida a l'atenció dels pobres malalts. Aquesta convivència de tracte i de servei ens ha permés descobrir la sicologia de cada un dels malalts en particular i la de tots com a col.lectivitat. També ens ha dut al coneixement de l'organització, mitjans, finalitat, problema econòmic, assitència religiosa, sanitària,

etc. d'aquesta Institució, aquí en la nostra ciutat i en les seves filials de Madrid, València, Compostela, les Hurdes...

Voliem donar-nos una mica i hem tingut ocasió de fer-ho, però sens dubte hem rebut més del que hem donat. S'ha repetit el prodigi de la sembra miraculosa de l'Evangeli.

El treball d'acord amb la pregària armonitzava la nostra jornada, pregària de totes les hores, i no pas reglamentada com tenim per costum. Combustible insubstituible per no minvar en el nostre intent.

Senzillament, com senzills són aquells germans nostres, ens han ensenyat a viure sempre confiadament en mans de Déu i, precisament i sortosament, avui quan sembla que tot ho podem amb les nostres soles forces. Heus aquí un contrasentit per molts. Però sembla que sols als petits els és donat entendre-ho, perquè han experimentat que d'ells mateixos no poden res.

Consequències? Moltes. Tenim ganes de tornar-hi. Ens esperen. Podem ser útils. Etc. Sobretot, però, estimem més l'Església perquè la coneixem més.

ROSSEND AMETLLER

1º Teologia

F A R L E T E

Farlete, a 38 Km. de Zaragoza y en plenos Monegros es el lugar escogido por los Petits Frêres del P. Foucauld para situar uno de sus noviciados.

Después de haber leído "En el corazón de las masas" siempre he tenido interés en ver la labor de los hermanitos de Jesús en su propio ambiente.

Con los debidos permisos, varios seminaristas en tiempos distintos pasaron este verano algunos días de convivencia con ellos.

Para el lector del libro del P. Voillaume, Farlete no le dice nada nuevo, es sólo la constatación vivida de que dos ideales tan bien sintetizados en el libro se pueden encarnar en cualquier realidad.

- - - - -

Situados ya en el Noviciado - una antigua ermita habilitada para una comunidad reducida- podemos considerar varios aspectos de su vida, vida sencilla y llena de sentido.

En primer lugar sorprende al visitante la auténtica hospitalidad nada afectada, de los hermanitos, de tal manera que rápida y espontáneamente pasas a ser uno más de la comunidad, sin diferencia de horario, prácticas, ni trato (el tuteo es inmediato). Uno recuerda aquello de la hospitalidad del desierto que ha leído o escuchado alguna vez. Esta impresión se acentua cuando se visita una ermita solitaria en plena sierra de Alcubierre donde los Hermanitos pasan días de auténtico desierto.

El ambiente de la casa es siempre optimista. Hay en los Hermanitos una alegría infantil, espontánea con mucha caridad, no se quejan nunca ni murmuran, cosas que me dieron cierta envidia y vergüenza...

Su reglamento es amplio, permitiendo un considerable margen a la iniciativa personal respecto al comer, lugar y forma de oración, silencio, etc.

El trabajo durante el tiempo de noviciado es solo de 5 horas diarias, ocupados en cualquier faena manual normalmente por la mañana.

La piedad ocupa una gran parte del horario. Por la mañana tiene lugar la Misa de comunidad dialogada lenta y piadosamente, precedida de media hora de preparación. A su tiempo correspondiente semitonan también lentamente y en francés la mayor parte del Oficio Divino. Por la tarde, después de la siesta exponen el Santísimo que no reservan hasta las 8, entretanto tienen una hora de adoración, como mínimo, que realizan normalmente sin libro o con el Evangelio. Sus actitudes para la oración sorprenden de momento: están sentados, arrodillados, sentados sobre los pies, o con la cabeza hasta el suelo, que me parece la actitud propia del que se pone en la presencia de Dios.

También tienen lectura espiritual y pláticas con el Maestro de novicios.

- - - - -

Da alegría ver que hay gente que sabe vivir su cristianismo profunda y alegremente, digo gente porque ellos aunque sean religiosos, viven la vida normal del trabajador, del que es "gente".

Es cierto que un Noviciado tiene siempre un clima algo artificial, como todo lo que no es definitivo sino que está en función de otra cosa. Añádase a esto el que no ganan - son solo 5 horas de trabajo - lo suficiente para vivir y son ayudados económicamente por otras Fraternidades. Por otra parte el nivel de la mayor parte de novicios: médicos, ingenieros, seminaristas, etc. hace que sobrelleven mejor las dificultades de la vida del trabajador.

Los hermanitos vienen a decirnos que es posible una vida auténticamente cristiana, incluso con la práctica

de los consejos evangélicos, en medio del mundo trabajador y llevando una vida de trabajador. Hasta ahora parecen conseguirlo. Es cierto que tienen los fervores iniciales de toda obra que comienza, pero si las estructuras están hechas de manera que ayuden a conservar el espíritu, con menos o igual esfuerzo se consiguen mejores resultados.

- - - - - -

Su ascética principal es el trabajo, no tienen penitencias exageradas ni en comer, ni en el dormir, ni en el silencio, etc., el trabajo del campo o de la fábrica es para ellos la mejor ascética. Jesucristo la practicó hasta los 30 años.

Su oración o contemplación como la llaman, es posible a todos sin diferencia de ambientes -afirman ellos-: es la misma oración que practicaban los apóstoles: el trato directo con Jesús presente entre ellos igual que entre nosotros. Todo depende de la generosidad de cada uno en darse a Cristo.

Todo esto controlado con una verdadera dirección espiritual y en un clima adecuado da más o menos lo que es una Fraternidad del P. Foucauld.

A mi me parece que el P. Foucauld supo interpretar el Evangelio de una manera "muy evangélica" y que si nosotros en nuestras parroquias lo practicamos con igual espíritu obtendremos parecido fruto.

Juan Gras.

III Teologia.

B I B L I O G R A F I A

PROCLAMACIO DE LA FE I COMUNITAT ECLESIAL

F.X. Arnold

El 14 de Febrer d'aquest any aparegué el primer volum de la col.lecció Estela de "Pastoral i Litúrgia ". Es un recull de cinc articles-estudis que tenen de comú només el ser problemes de l'Església d'avui. Franz Xaver Arnold, l'autor, és un teòleg de Tubinga que s'ha encarat en distintes obres a certes qüestions de molta actualitat eminentment pastorals. Les seves solucions, com a noves i immerses de ple en el mogut ambient ideològic de l'Alemanya d'avui, són discutibles i discutides.

Arnold és deixeble de Jungmann, el promotor de l'anomenada "Teologia kerygmàtica". La gran preocupació de la teologia del kerygma és la fe. La fe acceptada, viscuda i proclamada. Actualment les idees han evolucionat molt, però en el fons el problema de la fe en el poble que es limita a l'afirmació racional d'unes veritats fredes per a ell, continua sent el punt clau del pensament renovador de molts teòlegs.

Arnold és essencialment un pastor. La problemàtica que havia plantejat Jungmann i amb ell Karl i Hugo Rahner, i que continuaren amb altres enfocs Danielou i De Lubac, va aplicar-la a la pràctica. Arnold ha sigut el teòleg-pedagog que ha fet concrets els principis i és encara avui dia un dels més potents portaveus d'aquell moviment.

= = = = =

El llibre que ha traduït recentment al català el Canonge de la Seu de Segorb, Josep Perarnau, esboça distints problemes. El principal: la fe, tractada en els dos primers articles. La fe com adhesió, com a vida i la pre-

dicació al servei d'aquesta fe que supera en molt la simple afirmació d'uns fets revelats.

"Ara l'home ha d'escollir entre el món de Déu i el de Satanàs. Ell ho ha de fer i ho fa - d'una manera o altra - en la decisió de la fe. El qui no es determina - ja s'ha decidit, i precisament a favor del món de la incredulitat. En la decisió de la fe hi rau el tot, la salvació i la perdició, per a l'ésser humà, àdhuc en aquesta hora fosca. Ajudar a posar en pràctica aquesta decisió és precisament la tasca elevada de la precicació - cristiana". (pag. 18-19)

Més concretament estudia aquesta predicació en el segon article, com influint en la fe del poble cristià. I l'acaba amb la següent afirmació. "Cal doncs precisar finalment que la forma ideal de la predicació cristiana es aquella que està totalment en la revelació i totalment en el temps". (pág. 56)

Evidentment si es podessin dibuixar amb netedat els límits de les dues tendències teològiques, l'"escatològica" i la de "les realitats terrenes", Arnold entraria de ple en aquesta última. "L'Evangeli ha de ser anunciat sempre de nou en cada època i el camí de la mediació salvadora de l'Església cal que sigui tractat de nou en cada generació". (El Ministero della fide del mateix autor, Alba 1954; pag. 8-9)

- - - - - -

En els tres restants articles estudia "La Teologia de la parròquia", "L'Església i el Laïcat" i "Església i esglésies".

En tots la seva intenció és la mateixa: "La cura d'ànimes i la teologia pastoral han de tenir dues notes: la de l'essencialitat i la de l'actualitat". Per això li és obligat l'estudi de la història de cada concepte i a la vegada la reflexió actual de tots i cadascun - dels problemes.

"Història del concepte" és el títol quasi comú amb que comença els cinc articles. I "Tasques per a l'actualitat" amb que els acaba.

Aquest estudi històric, però, el porta a camps de lluita. Els conceptes evolucionen i ell pretén marcar-ne la línia. I aquesta línia, segons ell, té tant en el concepte i predicació de la Fe, com en el concepte de la parròquia, com en la relació Esglesia-Laicat, un moment de nivell mínim en el segle XVIII, del qual ara n'estem desvetllant. Això li dóna un sentit de polèmica que no es pot deixar de veure en quasi tota la obra. Ell exigeix "... la renúncia a aquella tradició envellida i ossificada -perquè tenia les arrels en la mentalitat de mons extingits- renúncia que de tant en tant és necessària per salvar i desvetllar la tradició veritable." (El ministero della fide, pag. 10)

L'atac suposa le defensa. La lluita per a guanyar li és necessària i això el porta a un estil àgil i mogut, ple de foc, amb un moviment constant d'idees, algunes de les quals semblen massa radicalment simples per a portar a autèntiques solucions en el món de la pràctica.

La bona traducció del Dr. Perarnau, sense exageracions ni d'amanerament ni de vulgaritat, ajuda a la fàcil lectura del llibre.

Gaspar Mora

II Teologia

LA VIDA ETERNA - Misterio del alma humana

Josef Staudinger — Editorial Herder 1959

Este libro tiene por objeto responder a las - preguntas más profundas del ser humano: ¿Qué sentido - tiene esta vida? ¿De dónde vengo? ¿A dónde me dirijo? Es un esfuerzo por desentrañar el problema de la vida.

Dividido en seis partes va presentando el problema de una manera ecuánime y ponderada.

Parte del método realista de la observación de los hechos. Y no duda en afirmar la triste realidad de una humanidad que vive de espaldas a Dios y abocada a los goces terrenos. Un examen ponderado nos lleva a la conclusión de que no es el mayor número de incrédulos - lo que cuenta, para sopesar las realidades del otro mundo, sino el valor cualitativo de la minoría de creyentes.

El autor nos va adentrando en el más allá - la vida eterna por las vías de la razón y del corazón. Lo hace con ejemplos sencillos y de gran colorido por lo modernos e inteligibles. Rebasa el umbral de este mundo para afirmar a Dios.

Algo nuevo en este libro, con respecto a otros de corte más tradicional es la intromisión de profusos argumentos, recorriendo el camino del corazón, para llegar a Dios. Este deseo irresistible de felicidad que siente el hombre y la justicia incumplida de este mundo. Partiendo de Nietzsche, Schopenhauer y otros nos introduce en el más allá.

Corrobora sus argumentos con los hechos milagrosos. La irrupción del milagro en este mundo, que - trastorna las leyes de la naturaleza, da testimonio de la realidad ultraterrena. Jesucristo, su persona y su obra es, finalmente, el testimonio inamovible del más allá.

Con unas primeras pruebas sencillas y elocuentes con que se asienta la verdad del otro mundo el autor va proyectando la luz del más allá sobre la vida te

rrena mostrando su caducidad y el mayor consuelo de los creyentes frente a la desazón de los incrédulos; apoya sus afirmaciones con citas de la Escritura, pero sobre todo da amenidad a la exposición con un estilo plagado de ejemplos que nos llevan como de la mano a la verdad de la doctrina.

Después de afrontar el problema de la muerte y el juicio se exponen las realidades del Cielo e Infierno; presentando el lugar de la bienaventuranza como la satisfacción de los más recónditos deseos del hombre.

La última parte replantea el problema del destino del hombre.

Solucionada la realidad del más allá, a la luz de la doctrina expuesta a través del libro, cada hombre concreto es quien debe decidir su propia suerte usando del don de la libertad. Dejando bien asentado que la suprema sabiduría es amar a Dios de todo corazón.

Nuestros estudios teológicos nos dan el armazón de la doctrina; lo que a veces echamos de menos es esta proyección de la teología al mundo de hoy. Opino que el libro de Staudinger cumple el cometido de llenar esta laguna. Y diría yo, que lo consigue plenamente.

Científicamente estructurado es a la vez una divulgación de la doctrina a modo de citas de autores modernos y vívidos ejemplos. La nitidez literaria tampoco empaña en lo más mínimo la claridad de las ideas.

Otra cualidad del libro es que habla a todo el hombre: razón y corazón, cosa que tantas veces echamos en falta.

Lo que no debemos buscar es lo que el autor no pretende ofrecer: una exposición exhaustiva del tratado de Novissimis.

Antonio Totosaus
IV Teología

"PRINCIPIOS DEL APOSTOLADO SEGLAR"

Alberto Bonet

Ha sido publicado en Madrid por Ediciones Acción Católica, y es el primer tomo de una trilogía cuyo título general es "Apostología laical". Los posibles títulos particulares de los restantes tomos, que promete el autor en el prefacio al primero, son: "El apóstol seglar y su formación" y "La acción apostólica seglar".

La intención del autor es, sin lugar a dudas, iluminar los conceptos que giran en torno a la responsabilización del seglar o laico (dicho sea de paso, en español es mejor el término "seglar" que el de "laico", al que se ven obligados a recurrir los franceses, p. ej., por pobreza terminológica; en este caso, claro) en la misión apostólica de la Iglesia. Ese tema, tan actual por cierto, "viene indicándose con harta variedad de nombres,... Tal variedad descubre una imprecisión en el objeto, y arroja sobre el tema dañosa confusión".

Esta es pues la verdadera perspectiva del libro. La segura determinación de los conceptos y de los términos, que se barajan en los principios del apostolado seglar. Por eso está escrito a modo de manual, con numerosos capítulos y sus respectivos apartados; distribución que, a mi parecer, es totalmente acertada, teniendo en cuenta las pretensiones de esta obra.

- - - - - - - -

Pues bien, por lo anotado ya anteriormente, se puede suponer lo que cabe esperar de él, de su contenido. Explica escueta y asequiblemente los fundamentos de la apostología seglar y las nociones que contribuyen a perfilar y orientar la incursión del "cristiano raso" en los menesteres apostólicos. Distingue, divide, enumera y define, consiguiendo asi una claridad suficiente en los innumerables temas que va recorriendo. Esas nociones quedan consolidadas por innumerables citas de Pío XI y, sobre todo, Pío XII.

Sería incompleta esta noticia, si no añadiéramos dos advertencias de importancia básica para la valoración de este libro.

He apuntado que cumple suficientemente sus aspiraciones, de clarear la selva conceptual que encierra ese tema; que tanto el estilo interno como el literario (que podría calificarse de periodístico) contribuyen efectivamente a la consecución de este fin; finalmente que su contenido es pura doctrina pontificia, desarrollada de acuerdo con los mejores autores. Pero en estos mismos valores, se encuentra el origen de dos grandes limitaciones, que no pueden repercutir en una crítica del autor -ha realizado lo que se proponía - pero sí en la justa valoración de la obra.

El mismo estilo, que facilita la claridad, impide brillantez, profundidad de matices y mayor visión de conjunto. Cuanto más se divide y distingue, más claramente aparecen las individualidades, los aspectos, y menos el conjunto, los nexos; desaparece la armonía. Por eso resulta imposible, a menos de copiar entero el índice general, incluir aquí un resumen del contenido.

En cuanto al contenido, es una simple constatación, una minuciosa y clara recopilación de lo ya conseguido, del camino recorrido, tanto en la realización práctica como en la elaboración teórica. Pero no se aventura en la búsqueda de nuevas determinaciones y aclaraciones, de nuevas perspectivas para la realización del apostolado seglar; sobre todo en cuanto a los modos de participación del mandato jerárquico y de organización del mismo, y en cuanto a las relaciones y conexiones con los otros frentes apostólicos de la Iglesia, y con las potencias apostólicas y políticas del "siglo". En particular son algo insuficientes los capítulos que tratan de las realidades sociológicas que fundamentan y limitan el apostolado seglar.

En pocas palabras: es un "manual" de apostología seglar.

Finalmente, cabe destacar en especial, por su interés y claridad, los capítulos que refieren y examinan los "fundamentos teológicos del apostolado seglar" (VI a IX), del "mandato y deber del apostolado seglar" (XV), del "apostolado indirecto" o acción social-política del católico (XIV) y del "Sacerdote en el apostolado seglar" (XXVIII)

FEDERICO PRIETO

CONSELLS ALS SACERDOTS JOVES SOBRE PASTORAL LITURGICA

Conferència del canonge Aimé-Georges MARTIMORT, donada al Convictori Sacerdotal de St. Josep Oriol de Barcelona.

M'heu demanat, joves sacerdots, quina ha de ser la vostra actuació en pastoral litúrgica. Bé. Us respondré que teniu dues tasques a complir: La primera d'elles és estudiar Litúrgia; i la segona iniciar-vos en la pastoral litúrgica, dins les condicions del ministeri en què us trobareu. Potser us heu estranyat que us digui que abans de tot heu de conèixer la litúrgia. Ja que vosaltres heu tingut almenys quatre anys de litúrgia al Seminari, heu tingut una bona formació; seguíeu amb interès i esforç personal les classes de litúrgia; per què, doncs, us dic que convé conèixer la litúrgia? perquè sou sacerdots.

El fet d'haver sigut ordenats sacerdots us ha de fer descobrir la litúrgia d'una nova manera. Es molt diferent estudiar en el Seminari què és la litúrgia, què és celebrar, què són els ritus del baptisme; i altra cosa ésser sacerdot i celebrar, i presidir l'administració dels sagraments. Per tant, teniu de refer l'estudi a partir de l'experiència personal que aneu a començar, i que és molt important, puix que vosaltres hi doneu tota la novetat, tota la frescor d'ànima de nou-sacerdot.

El primer que heu d'aprendre és a ser celebrants Fins ara mai no havíeu celebrat; d'aquesta funció no en sabíeu més que el que es diu en els llibres, o en les classes; ara cal experimentar-ho. Celebrar. Hi ha pocs sacerdots que ho saben fer veritablement. La Instrucció de 3-9-58 diu: "Sacerdos celebrans toti actioni liturgicae praeest", i el vostre Arquebisbe us digué en el moment de l'Ordenació: "Sacerdotem oportet praeesse"; i ara heu de fer-ho: "praeesse". Això vol dir que no solament sou responsables de la vostra pietat personal quan dieu la Missa, o quan presidiu els ritus de l'Església; sinó que sou responsables de tot el que es desenrotlla en la Litúrgia, heu de conduir l'acció i conduir al poble. Segons els "Ordines Romani" de l'antiguetat el cele-

brant era aquell que donava ordre a la "Schola Cantorum" de començar el cant, i de parar-lo. Era el que senyalava abans de la cerimònia el lector i chantre; presidia de - debó. I quan més consciència prendrem d'aquest paper de celebrant, més sentirem la nostra greu responsabilitat.

Fins ara vèieu com el celebrant feia els gestos sagramentals o els gestos rituals. Ara sou vosaltres que heu d'actuar preocupant-vos sempre no pas de la impres - sió que heu sentit, sinó de la manera com el poble com - prendrà els vostres gestos. Sovint els nostres bisbes s' oposen a la celebració de la Missa "versus populum". Per què? perquè tenen por que es mostrin al poble celebrants que no mereixen ser vistos. I ara heu d'aprendre a cele- brar de manera, que el poble, veient els vostres gestos, comprengui de seguida que són gestos de Crist - "Sacer- dos in persona Christi"-. I, que comprengui també que - aquests gestos són signes, per tant gestos intel.ligi - bles, signes que han de ser entesos. Vet aquí la primera cosa que us convé aprendre: Celebrar.

La segona cosa que aprendreu per la vostra expe riència és la celebració del Baptisme, de la Unció dels malalts, dels funerals. Són cerimònies que no heu tingut ocasió de practicar al Seminari, almenys com a ministres, -no n'és pas l'hora- i que trobeu ara dins la vida quoti- diana de sacerdots. Altra vegada us dic: vosaltres sou ce lebrants. Es a dir: no esteu solament realitzant una fun- ció amb exactitud, sinó que presidiu un poble a qui heu - de guiar sempre amb la vostra pregària, a qui heu de con- duir amb vosaltres i davant el qual sou aquell que fa els gestos del Crist - "actus Christi"-. Per tant heu de co - nèixer per l'experiència de la vostra vida de sacerdots - la qualitat, el valor d'aquestes actituds, que per vosal- tres són noves, i de les quals heu de prendre des del co- mençament no solament una consciència profunda, sinó que d'elles heu d'adquirir una espiritualitat.

I encara més. Hi ha pregàries, per exemple les pregàries de la santa Missa, que vosaltres ja les conei - xíeu essent seminaristes, potser inclús les sabíeu de me- mòria. Jo recordo que quan era seminarista sabia de memò- ria tot l'ordinari de la Missa. Però una cosa és saber - els textos, i haver fet oració d'ells essent simples fi -

dels, o inclús essent ministres, i una altra viure'ls com a sacerdots, dir: "nos servi tui offerimus praeclarae maiestati tuae". Es totalment diferent.

Crec que nosaltres professors, no insistim prou, en l'ensenyament, en què hi ha un coneixement de la litúrgia que només pot donar-nos-el el fet de viure-la. I viure la litúrgia com a fidels és molt diferent de viure-la com a sacerdots. Veieu?

I encara dins la qüestió de l'estudi de la litúrgia, del descobriment de la litúrgia, diria: l'experiència sacerdotal que esteu fent us obligarà a estudiar en els llibres, o a estudiar novament en els llibres, coses que probablement havieu vist en el Seminari i que en aquells moments o bé no us cridaren l'atenció,o bé no enteguéreu. Per tant, l'experiència us obligarà a començar de nou el vostre estudi des del punt de vista sacerdotal. Vet aquí la primera tasca. Si no feu molt bé aquest primer esforç de comprensió viscuda del vostre paper de sacerdots, no podreu pas donar al poble l'ensenyament concret del qual els Pares de l'Església donaren tan bons exemples i que provenia de la seva vida personal de presidents de la litrúgia.

Per tant primerament heu de conèixer la litúrgia, però en segon lloc tots us trobeu ja en el ministeri pastoral. Com heu de comportar-vos?Per què heu de començar?. Bé. Abans de tot fixeu-vos que un pastor ha de conèixer les seves ovelles. I això val per l'ofici de mestre i de metge que té el sacerdot i també val per la pastoral litúrgica: cal que cadascú coneigui el seu poble. Coneixent-lo s'estarà atent a les seves necessitats, gustos i possibilitats. No es pot fer tot de la mateixa manera per a tothom. Tots els fidels han de dir "amen" en la litúrgia, però entre els que diuen "aman", n'hi ha que ho fan espontàniament i sabent què significa aquest mot; altres tenen dificultat en dir-lo i els cal superar les repugnàncies o les objeccions.

Tothom ha de cantar. Pius XI deia: no volem espectadors callats. Tothom ha de cantar, però no tots poden cantar qualsevol cosa. Us recordareu de les vostres emocions de seminaristes, i direu: "la Missa que prefereixo és la missa IX; faré cantar la missa IX als meus feligresos". No! Aquest és el vostre gust personal! però, què sa-

ben ja els vostres fidels? què ha fet el sacerdot que us ha precedit? quina sensibilitat, quina mentalitat - té el vostre poble? Convé tenir molt en compte que la pregària litúrgica ha d'expressar la pregària d'un poble. I en aquesta matèria la Instrucció del 3 de se - tembre de 1958 de la Congregació de Ritus "Instructió de Musica sacra", ens ha donat una gran lliçó de seny pastoral subratllant que val més coses modestes i senzilles, que coses més boniques, més difícils, però mal executades. Per tant, convé coneixer el vostre poble - per no imposar-li les vostres preferències; coneixer - les possibilitats, els gustos, la cultura o la manca - de cultura; no hi ha més remei, s'ha de fer un esforç d'observació i de comprensió.

Estaria molt malament haver de confessar que el darrer mes de Seminari vàreu decidir que en la parròquia on us portessin, començaríeu de seguida a fer - practicar als vostres feligresos el quart grau de participació a la Missa dialogada. Però, quins feligresos? Encara no els conexíeu. Cal primer veure a qui anem a tractar.

Segona observació: no sou els únics sacerdots a l'Església de Déu. A França tenim rectors vells, rectors vells amb cabells blancs, que diuen: "Jo sóc el - Papa en la meva parròquia". I jo he conegut sacerdots vells que han refusat publicar als seus feligresos la constitució "Christus Dominus" i el "Motu propio" "Sacrem communionem". "Res! no ho vull a la meva parrò - quia". "Però si és que el Papa ho ha dit..." "No! no - ho vull". No, això no és tenir seny! Nosaltres no som pas els amos. Ni que siguem rectors, i rectors d'una parròquia on no tenim vicari. Hi ha parròquies veïnes; i els nostres feligresos van d'un indret a l'altre, van a mercat, van a casa dels parents. No hi ha res tan dolent en la pastoral litúrgica com actuar sol. Si esteu decidits a conseguir que els vostres feligresos cantin de seguida a la Missa, mentre els rectors de les parròquies veïnes, fan tot el contrari, diran "Això és una mania del senyor rector"; no veuran pas en la vostra - actitud un acte d'Església. Cal, doncs, preocupar-se - del que fan els altres sacerdots, no pas per a quedar-se a l'expectativa braços creuats, sinó per a començar

amb un esforç que pugui ser comú. Conec un exemple molt alliçonador d'una ciutat de França. En aquesta ciutat - tots els rectors eran vells -l'edat mitjana d'ells era 83 anys (l'edat mitjana!)-. Arribà a aquesta ciutat un rector de 38 anys. Doncs bé, si ell hagués fet tot allò que era possible a la seva parròquia, sense preocupar-se dels altres, haguessin dit: "Es un jove original, ja li passarà!". Preferí anar a poc a poc, tenir contacte amb els altres rectors, servir-los... ell no obtingué pas - de seguida tots els resultats que hagués estat capaç d'obtenir a la seva parròquia, però aconseguí molt més: - progressivament tota la ciutat s'interessà per la pastoral litúrgica.

I encara més. La majoria de vosaltres, donada la vostra joventut, no sereu o no sou pas rectors sinó vicaris. I el vicari és aquell que té un rector. El vicari ha d'obeir al seu rector, no pas només per el bon ordre i perquè el més jove obeeix al més gran; sinó perquè quan hi ha diversos sacerdots en la mateixa feina - cal que hi hagi unitat. No hi ha res tan funest per els nostres feligresos com veure que els sacerdots no estan units. Llavors n'hi hauria que dirien: "ego sum Pauli", "ego sum Cefae". El vicari que arriba amb idees magnífiques, pot trobar una concepció molt diferent en el seu rector. Potser haurà d'ajudar a un rector que és vell, i que s'estranya de tots aquests canvis que s'han fet en la religió. "La Religió canvia...", diu la gent. No sé si ho diuen a Espànya; a França ho diuen: "La Religió canvia..!" "aquesta missa de la tarda... el dejuni eucarístic... la Religió canvia...", diuen. I a vegades - també ho diuen alguns rectors vells; no hi estan pas d'acord. La temptació dels vicaris seria, o bé desesperar i dir: "No puc fer res", o bé dir: "Hauré d'actuar d'amagat". Vet aquí dues temptacions... la primera és desanimar-se i dir: "no hi ha res a fer"; i la segona dir: "treballaré d'amagat, a l'esquena, a "l'in sabutta" del meu rector". Les dues actituds són dolentes Convé afrontar el problema, no amagar-lo.

La vostra conducta ha de ser: fer tot allò que vol el rector, fer-ho sense pensaments de rebel.lió de la millor manera que pugueu; i mantenir amb ell bones - relacions per a fer-li comprendre progressivament el - punt de vista de la vostra joventut; i després ser pa -

cients. Perquè és necessari tenir present que l'obra de la pastoral litúrgica és, una de les més delicades; ja que és l'única que exigeix la impressió de la unitat - sacerdotal.

Quan esteu al confessionari, sols amb el penitent, li dieu allò que penseu d'acord amb vostra consciència sacerdotal, i no podeu consultar a ningú, esteu sols amb el penitent sol. Quan feu el catecisme el feu, ben segur, d'acord amb un programa establert, però amb una llibertat de mètode pedagògic molt considerable. En canvi, el treball litúrgic és una obra que ha de manifestar la unitat de l'Església. Llavors, si els fidels es donen compte que entre els senyors rectors i els senyors vicaris hi ha desacord sobre les monicions, sobre les actituds. "El senyor rector ens fa estar asseguts - durant el prefaci, el senyor vicari ens fa alçar...". - Teniu raó al voler que s'alcin però us equivoqueu de ferho sinó ho fa el vostre rector.

Moltes vegades, amb paciència resulta un bé - molt superior a la petita cosa que teníem pressa d'obtenir.

Ateses aquestes remarques, quin és el treball que heu de fer de seguida? Probablement essent seminaristes havieu fet monicions a la Missa; per tant no és nou per a vosaltres. Però hi ha una cosa que us és completament nova i és molt important; l'aprendre a administrar els darrers sagraments. Potser heu acompanyat essent seminaristes al vostre rector quan anava a veure malalts; però de cop i volta us trobeu sacerdots, ministres dels sagraments, encarregats de preparar amb poc temps als - que els han de rebre, i ràpidament i amb molt poques paraules haureu de fer vosaltres mateixos les monicions durant la celebració d'aquests sagraments.

Porteu el Viàtic a un malalt; cal per consegüent explicar-li allò que aneu a fer. Li porteu la Unció: "in sacramentorum administratione prius minister explicabit - virtutem, signa", diu el ritual. Encara no ho heu fet mai. Per tant heu d'agafar el vostre ritual, llegir i meditar les cerimònies i després escriure algunes monicions, no - pas perquè hàgiu de dir aquestes monicions de memòria quan

aneu a veure als malalts,-ja que això dependrà de l'ambient, estat del malalt, de l'estat de la família- sinó per fixar les vostres idees, i per tal que no tartamudegeu, ni us estrebanqueu al moment oportú.

Presidiu baptismes, celebreu baptismes. També aquí el vostre paper de ministres comença per la catequesi als fidels presents. No sé quin és el costum diocesà, però a França, i també a Alemanya, aquesta catequesi es fa durant la realització dels ritus. Cal també que hàgiu preparat el text. No podeu pas improvitzar. Al Seminari us explicaren què són els exorcismes, us han explicat la sal -"accipe sal sapientiae"-, us han explicat "ephpheta"; però quan convé explicar-ho amb deu paraules o amb dues línies escrites és molt més difícil. Vet aquí coses que us convé fer de seguida. Cal que poueu del ritual les vostres monicions, que siguin el resultat d'una meditació personal sobre els textos i sobre els ritus, i preferentment el resultat de les vostres primeres impressions de ministres. Compreneu?

Per a la Missa. Per a la Missa haureu de formar generalment lectors i comentadors, més que no pas fer-la seguir vosaltres mateixos. Segurament a les parròquies on hi ha més d'un sacerdot és molt fàcil que mentre un celebra l'altre faci de comentador. Però hi ha molts sacerdots que estan sols i per als quals és necessari tenir seglars formats per a ser comentadors o lectors. Vosaltres compreneu bé que és molt més difícil ensenyar als altres a fer-ho que fer-ho un mateix. Es aquest treball d'educació al que convé dedicar-vos de seguida: aprendre a formar als altres.

Un altre treball a fer, i principalment mentre sou sacerdots joves, és la formació d'escolans. Perquè sou joves podeu influir sobre els infants d'una manera que no serà possible quan tindreu quaranta anys. Omple d'angoixa el sentir que a l'arribar a una certa edat ja no s'està en contacte amb el món dels infants. Per tant cau sobre vosaltres la tasca d'ocupar-vos dels escolans .

Però per damunt de tots aquests detalls, de totes aquestes tasques individuals, és convenient anar a l'esperit que ha d'animar tot el vostre treball. Ho resumiré amb dues paraules: heu de ser educadors i educadors de

la Fe.

Educadors. Hem de conduir sense parar a tots - els nostres fidels, grans i petits, des del que fan fins allò que significa el que fan. Els hem d'agafar des d'on es troben per a millorar-los. I aquesta tasca d'educa - dors ha de portar els nostres fidels fins a l'espontanei tat de la seva vida, no convé que quedin passius, cal - que llur vida, que la sova vida interior, la seva personalitat es desenrotlli. Per tant cal aprofitar totes les circumstàncies per educar, i per això la vida litúrgica té molta importància.

No hem de dir als nostres fidels: "per a obeir al directori que tinc a la mà, des del diumenge vinent - us alçareu al senyal que donaré al prefaci" no és per a obeir al directori que s'han d'alçar els nostres feligre sos. Es perquè el prefaci expressa l'elevació dels seus cors cap a Déu -"habemus ad Dominum"- hem d'ensenyar-los-hi que la pregària del sacerdot els obliga a aquest es - forç -"sursum corda"-, i els gestos que els hi demanem - expressen l'esforç espiritual; cal, per tant, que això - sigui un signe. S'ha de seure per escoltar l'epístola.Es simplement una comoditat per a reposar? No. Expressa l'ac titud receptiva: hom escolta l'ensenyament. Convé donar als nostres feligresos el sentit del gest que fan.

Hem de fer entendre als feligresos l'ascesi de la vida comunitària.Un feligrès, -suposeu que és una dona-, tenia el costum de pregar pel seu compte, de resar el rosari durant la Missa, de meditar el Via-crucis, que sé jo... qualsevol devoció. Demanem a aquesta dona què escolti les monicions, que prengui part en els cants; això pot ser un sacrifici que li demanem en els seus cos - tums. Hem comprés que li demanàvem una cosa que costa? - Els hi presentem de manera que es sacrifiquin voluntàriament perquè han descobert la grandesa del que se'ls demana? Veieu?

Educació. I dic en segon lloc, educació de la Fe. En efecte, la pastoral litúrgica és tan necessària - com perillosa. Tenim el risc, si no vigilem, de restar - en un pla humà, terrenal, carnal, de parlar de comunitat com en parlen els no creients; tenim el risc de considerar el bon efecte d'una cerimònia ben feta, i de quedar-

nos aquí. Per tant és necessari que Crist sigui veritablement present per a nosaltres i per els nostres fidels, que l'Església sigui veritablement present. Cal per tant desxifrar constantment els signes a la llum de la Fe, i superar el pla del que es veu per a anar al que no es veu.

El perill de la litúrgia ben feta és que els fidels que estan acostumats a aquestes celebracions, si no tenen ben desenrotllat l'esperit de fe, no voldran després assistir a la litúrgia en un indret on no es fa tan bé. Veieu el perill?.

Quan un agrupament d'escoltes, o un grup de jocistes, ha viscut intensament la Missa al campament o en un recés amb poca gent, perillen de dir: "la Missa a la parròquia no és pas així". Convé ensenyar-los-hi a veure que a tot arreu és l'Església i és Jesucrist. Es molt important.

Cal que per damunt dels sacerdots que som, vegin en nosaltres a Aquell que representem. Convé que l'esforç que fem de comunitat, i que és necessari per a manifestar l'Església, sigui autèntic. Es de debó l'Església el que manifestem?. O és simplement un petit cercle, una capelleta particular? La manera com fem participar els nostres feligresos en la litúrgia, els porta sobretot a la intimitat en Jesucrist?.

Ho deia aquesta tarda a la reunió dels sacerdots: el gran misteri de la Redempció és que tenim la salvació mitjançant l'entrada en un poble, el poble de Déu; i a la vegada una vocació única, personal, fins al punt que el Senyor que trobem en l'Església -solament trobem el Senyor dins l'Església- és el Senyor que ens diu a cada un una paraula per a nosaltres sols. Convé que la nostra pastoral litúrgica tingui en compte sempre aquest doble aspecte i faci trobar el Senyor als fidels.

Vet aquí, volguts amics, ràpidament, alguns consells entre altres sobre allò que heu de fer de seguida.

Barcelona, 7 d'octubre del 1959.